

Anton de Kom Universiteit van Suriname

Bibliotheek

Universiteitscomplex, Leysweg 86, Paramaribo, Suriname, Postbus 9212
Telefoon (597)464547, Fax (597)434211, E-mail: adekbib@uvs.edu

APPROVAL

NAAM:

Veldman Anastakia J.

✓ verleent aan de AdeKUS kosteloos de niet-exclusieve toestemming om haar/zijn afstudeerscriptie
via de catalogus full-text beschikbaar te stellen aan gebruikers binnen en buiten de AdeKUS.

Plaats en datum,

Paramaribo, 10 december 2018

Handtekening

Anastakia
16023

ANTON DE KOM UNIVERSITEIT VAN SURINAME

Faculteit der Juridische Wetenschappen

**“ENIGE JURIDISCHE ASPECTEN VOOR
ERKENNING VAN DE ONGEBOREN VRUCHT”**

Thesis ter verkrijging van de graad van Bachelor of Laws (LLB)

Bacheloropleiding Rechten

Veldman, Anastatia

Begeleider: Mr. S. Van der Hoef

Paramaribo, december 2018

Inhoudsopgave

Voorwoord

Lijst van afkortingen

Inleiding

1 De rechtspositie van de ongeboren vrucht

1.1 Inleiding

1.2 De rechtspositie van de ongeboren vrucht naar nationaal recht

1.2.1 De rechtspositie naar Burgerlijk Recht

1.2.2 De rechtspositie naar Strafrecht

1.3 De rechtspositie van de ongeboren vrucht naar internationaal recht

1.3.1 De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

1.3.2 Het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind

1.3.3 Het internationaal verdrag inzake Burger en Politieke Rechten

1.3.4 Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1.4 Conclusie

2 Erkenning en de rechtsgevolgen daarvan

2.1 Inleiding

2.2 Erkenning

2.3 Wijzen van erkenning voor of na geboorte

2.4 Rechtsgevolgen van erkenning voor of na geboorte

2.5 Conclusie

3 Vernietiging van de erkenning en de rechtsgevolgen daarvan

3.1 Inleiding

3.2 Mogelijkheden voor vernietiging van de erkenning

3.3 Belanghebbenden bij vernietiging van de erkenning

3.4 Rechtsgevolgen van een vernietigde erkenning

Conclusie en Aanbevelingen

Bronvermelding

Bijlagen

Voorwoord

My first was a struggle; this one's my second, almost a disaster. Maar met een vader als Iwan August Veldman, kom je er niet onderuit meer dan alles te geven om het eind resultaat te bereiken.

En hier is het: mijn thesis ter afronding van de Bachelor studie Rechten aan de Anton de Kom Universiteit van Suriname. Ik had er een paar onderwerpen tijdens mijn zoektocht en mijn eerste gedachten waren eigenlijk algemeen over erkenning. Ik had nog geen specifiek probleem aan gekoppeld. Mijn eerste begeleider hielp mij op weg naar de formulering van deze probleemstelling, nadat ik mijn verhaal over erkenning vertelde. Hoewel ik haar hiervoor dankbaar ben, krijgt mr. S. van der Hoef – Ramlagansing mijn zegen voor haar kostbare tijd genomen mij te begeleiden naar de eindstreep.

Ik ben tevreden met het resultaat en trots dat ik zover ben om het te verdedigen. Maar de persoon die trotser is dan ik, is mijn vader. Daarom bedank ik hem afzonderlijk, hij is weer eens (altijd) mijn grote steun geweest om ook dit traject af te ronden. Nog zo een grote steun had ik in mijn nicht Fariza: heel hartelijk bedankt. Verder, om niemand over te slaan, bedank ik een ieder die mij 'direct' of 'indirect' heeft ondersteund bij de totstandkoming van mijn thesis.

Bedankt!

Anastatia Veldman

Paramaribo, december 2018

Lijst van afkortingen

- Art. – artikel
- Artt. – artikelen
- BW – Burgerlijk Wetboek
- Jo. – juncto
- WvSR – Wetboek van Strafrecht
- UVRM – Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens
- AVVN – Algemene Vergadering van de Verenigde Naties
- IVRK – Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind
- EVRM – Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden
- IVBPR – Internationaal Verdrag inzake Burger en Politieke Rechten ook wel BUPO – verdrag genoemd
- EHRM – Europees Hof voor de Rechten van de Mens
- e.v. – en volgende
- DNA -onderzoek – mogelijkheid tot vaststelling van de verwekker van een kind
- CBB – Centraal Bureau voor Burgerzaken
- BUFAZ – Bureau Familierechtelijke Zaken
- O.M. – Openbaar Ministerie
- HR – Hoge Raad
- BRV – Burgerlijk Rechtsvordering
- GW – Grondwet

Inleiding

“Ik ben niet gehuwd, maar woon wel samen met mijn partner. Wij hebben samen 2 kinderen. Mijn kinderen zijn geboren als natuurlijke kinderen. Zij stonden, nog voor de erkenning door de vader, slecht in familierechtelijke betrekking tot mij alleen. Door mijn verleende toestemming, na geboorte, zijn beide kinderen ten overstaan van een daartoe bevoegde ambtenaar van het CBB, door de vader erkent¹. Hiermee staan zij nu ook in familierechtelijke betrekkingen tot hem. Hij oefent het biologische vaderschap, feitelijk vaderschap en het juridisch vaderschap uit over de kinderen.”

De wet geeft geen definitie voor erkenning. Uit de definitie die Asser² heeft geven aan erkenning en de definitie van Mourik³ wordt voor deze thesis de volgende definitie aangehouden voor erkenning: erkenning is een rechtshandeling, waardoor familierechtelijke betrekkingen ontstaan tussen een (ongeboren) kind en de erkenner, een man die niet de biologische vader van het kind hoeft te zijn, maar door erkenning wel de juridische vader wordt.

Vroeger stond het kind slecht in familierechtelijke betrekkingen tot de man en de vrouw als deze binnen het huwelijk geboren was. Het kind dat buiten het huwelijk geboren werd moest ook door de moeder worden erkend. Met het beginsel ‘moeder maakt geen bastaard’ werd hiervan afgezien.⁴ Het kind, buiten het huwelijk geboren, staat nu alleen in familierechtelijke betrekkingen tot de moeder, maar nog niet tot de man. Om familierechtelijke betrekkingen te doen ontstaan tussen het kind en de man, heeft de wet de mogelijkheid tot erkenning geboden.⁵ Het komt vaker voor dat ongehuwde paren kinderen krijgen. Deze kinderen staan van rechtswege dan slechts in familierechtelijke betrekkingen tot de moeder en niet tot de man. Elke (ongehuwde) man kan erkennen.⁶ Dit betekent dat de man niet perse de biologische vader van het kind hoeft te zijn. Door middel van DNA- onderzoek komt het biologisch vaderschap vast te staan. Door erkenning wordt de man, de verwekker of de ander dan de verwekker (voor het gemak: de niet-verwekker), de juridische vader. Hierdoor komt het vaderschap vast te staan.

¹ Art. 335 sub b BW jo. art. 30 BW.

² Asser/de Boer 2006, p. 574.

³ Mourik 2015, p. 189.

⁴ ‘Moeder maakt geen bastaard’, *Lycaeus Juridisch Woordenboek* 25 november 2018, juridischwoordenboek.nl.

⁵ Art. 334 BW.

⁶ De erkenning is nietig indien het is gedaan door een man die niet in het huwelijk met de moeder van het kind mag treden. Art. 336 lid 1f BW jo. art. 83 BW jo. art. 84 BW.

Erkenning kan voor, tijdens of na de geboorte geschieden. Uit eerder omschreven casus zijn de kinderen na geboorte erkend, de meest gehanteerde wijze van erkenning in Suriname overeenkomstig art. 30 BW.⁷ Bij erkenning voor geboorte spreekt men van erkenning van de ongeboren vrucht. De ongeboren vrucht of nasciturus is het kind welke nog niet geboren is; het kind in de schoot van de moeder. De rechtspersoonlijkheid van de vrucht vangt aan met het levend ter wereld komen, maar de wet maakt op deze regel een uitzondering in art. 3 BW. Deze uitzondering houdt in dat indien in het belang van het kind, waarvan een vrouw zwanger is, deze als reeds geboren wordt aangemerkt. Erkenning van de ongeboren vrucht geschiedt nog voor deze rechtspersoonlijkheid bezit, maar wij stellen de gedachtegang van de wetgever voorop, dat de erkenning geschiedt in het belang van het kind.

Het ongedaan maken van de erkenning is bij wet vastgesteld. Het BW geeft de gronden aan waarbij een erkenning nietig⁸ is en verder de mogelijkheid tot het betwisten van de erkenning⁹. Maar wie kan een vordering tot het terugdraaien van de erkenning instellen?

Vernietiging van de erkenning door de biologische vader, zoals geschets in de eerder omschreven casus, is niet mogelijk. De biologische vader is dus uitgeloten een vordering in te stellen om de door hem gedane erkenning te vernietigen. We zullen zien dat hij wel de erkenning gedaan door een ander kan vernietigen. Maar stel dat de man in de casus niet de biologische vader was. Zou hij de erkenning kunnen vernietigen? Of wie kan anders de vordering tot vernietiging van de erkenning instellen. Met dit onderzoek heb ik ook naar de mogelijkheden gekeken voor het vernietigen van de erkenning van het (toekomstig) kind en wie de belanghebbenden zijn bij het instellen van de vordering tot vernietiging van deze erkenning.

⁷ Vraaggesprek met A. Paal, ambtenaar van de Burgerlijke Stand, 30 oktober 2018.

⁸ Art. 336 BW en art. 336a BW.

⁹ Art. 340 BW.

Op grond van het voorgaande luidt de **probleemstelling** van deze thesis als volgt:

“Welke mogelijkheden biedt de wet inzake erkenning van de ongeboren vrucht en de vernietiging daarvan?”

Ter beantwoording van de probleemstelling zijn de volgende **deelvragen** geformuleerd:

- 1) wat is de rechtspositie van de ongeboren vrucht, bekeken vanuit het nationaal – en internationaal recht?
- 2) wat wordt verstaan onder erkenning en wat zijn de rechtsgevolgen van deze handeling?
- 3) welke mogelijkheden zijn er voor het vernietigen van de erkenning en wat zijn de gevolgen daarvan?

Ter voorkoming van verwarring, moet vernietiging van de erkenning zoals opgenomen in de probleemstelling worden gelezen als het terugdraaien of danwel ongedaan maken van de erkenning. Met vernietiging in deze context wordt niet de juridische term, het instellen van een vordering tot vernietiging van de erkenning, bedoeld.

Doelstelling

Het doel van dit onderzoek is het belichten van enkele juridische aspecten van de ongeboren vrucht. Vooralsnog de mogelijkheid voor de erkenning van de ongeboren vrucht en de vernietiging daarvan naar voren te brengen.

Maatschappelijke Relevantie

De erkenning voor de geboorte is al geruime tijd mogelijk, maar naar mijn inziens is het nog niet onder de totale gemeenschap bekend. De vernietiging is uitgewerkt zodat er duidelijkheid is over wie de gedane erkenning terug kan draaien, indien deze gedaan is voor of na de geboorte.

Wetenschappelijke relevantie

Alvorens tot erkenning van de ongeboren vrucht over te kunnen gaan moet eerst diens rechtspositie (rechtsbescherming) vaststaan. Er is nagegaan hoe de Surinaamse wetgeving zich ontwikkeld op het gebied van de rechtsbescherming van de ongeboren vrucht ten opzichte van internationale verdragen.

Methodologie

Voor dit onderzoek is er literatuur bestudeerd, het internet is geraadpleegd, jurisprudentie is geanalyseerd en zijn interviews afgenomen.

Opbouw thesis

In hoofdstuk 1 wordt gekeken naar de rechtspositie van de ongeboren vrucht. De rechtspositie van de ongeboren vrucht wordt belicht vanuit het nationaal recht en het internationaal recht. In hoofdstuk 2 wordt de definitie van erkenning uitgewerkt, vervolgens gaan wij in op de wijze van erkenning in het algemeen en in het bijzonder de wijze van erkenning van de ongeboren vrucht. Aan het eind van dit hoofdstuk worden de rechtgevolgen van erkenning uitgewerkt. Tot slot worden in hoofdstuk 3 de handelingen uitgewerkt die resulteren in het terugdraaien van de erkenning, wie een vordering tot vernietiging van de erkenning kunnen instellen en op grond waarvan. Dit hoofdstuk eindigt met de gevolgen van een erkenning die vernietigd is. De thesis wordt afgesloten met een conclusie en aanbevelingen.

1 De rechtspositie van de ongeboren vrucht

1.1 Inleiding

Elk kind heeft het recht te weten wie diens vader is en contact met hem te hebben, hetzij de biologische vader of de feitelijke vader.¹⁰ De biologische vader, de verwekker of de feitelijke vader, de man die als vader gezien wordt omdat hij er voor het kind is en die verzorgd worden door erkenning de juridische vader. Er ontstaat tussen hem en het kind een juridische band. Zo ook het kind welke nog in de schoot van de moeder ligt, de zogenoemde ongeboren vrucht. De ongeboren vrucht of nasciturus heeft haar eigen rechten. In dit hoofdstuk wordt de rechtsbescherming van de ongeboren vrucht vanuit het nationaal recht, m.n. het burgerlijk recht en het strafrecht, alsook het internationaal recht belicht. Bij bestudering van het internationaal recht zijn er enkele verdragen geanalyseerd. Aan het eind van dit hoofdstuk volgt een conclusie.

1.2 De rechtspositie van de ongeboren vrucht naar nationaal recht

In deze paragraaf wordt de rechtspositie van de ongeboren vrucht naar nationaal recht belicht. Om te weten te komen welke rechten c.q. hoe de vrucht bescherming geniet vanuit de nationale wetgeving m.n. vanuit het burgerlijk recht en het strafrecht.

1.2.1 De rechtspositie naar Burgerlijk recht

De rechtspersoonlijkheid vangt aan met het levend ter wereld komen, dus met de geboorte. De wet maakt hierop in zekere zin een uitzondering in art. 3 BW. Dit artikel luidt als volgt:

"Het kind, van hetwelk een vrouw zwanger is, wordt als reeds geboren aangemerkt, zo dikwijls deszelfs belang zulks vordert."

Het tweede lid van ditzelfde artikel zegt indien dood ter wereld komende, wordt het geacht nooit te hebben bestaan. Door de geboorte en vanaf het tijdstip van de geboorte (na een teken van leven) wordt een kind bestempeld als een rechtssubject waardoor het een drager van rechten en plichten wordt.¹¹ Aan het ongeboren kind wordt een bijzondere bescherming gegeven door een fictie met betrekking tot het tijdstip van de geboorte. De mogelijkheid van bescherming aan de

¹⁰ Art. 9 IVRK omschrijft het recht dat het kind heeft bij zijn ouders (de vader en de moeder) op te groeien en met beide ouders contact te hebben indien het van een of beide gescheiden leeft, tenzij het in strijd is met het belang van het kind.

¹¹ Vlaardingerbroek 2011, p. 27.

ongeboren vrucht maakt de vrucht niet tot een rechtssubject, maar de mogelijkheid laat wel zien dat niet alleen de rechten van geboren kinderen beschermd worden. Voor het toepassen van de fictie moet er sprake zijn van een zwangerschap, het kind moet levend ter wereld komen en het belang van het kind moet meebrengen dat het als reeds geboren wordt aangemerkt.¹² Het begrip belang volgens art. 3 BW richt zich meer op de vermogensrechtelijke aangelegenheden. Te denken valt aan het erfrechtelijk gedeelte. Maar ook de niet- vermogensrechtelijke belangen, daarbij kan worden gedacht aan de familierechtelijke verhoudingen. We zien dus dat het belang van een ongeboren kind ook andere dan puur vermogensrechtelijke zaken kan betreffen. Als het kind eenmaal ter wereld is, dan komen alle rechten en plichten haar toe die het leven menswaardig maakt.¹³ Hiermee vangt ook de rechtssubjectiviteit aan.

Ten opzichte van de moeder heeft de ongeboren vrucht geen rechten, de moeder heeft de beslissingsbevoegdheid over haar lichaam en over de (aanwezigheid van) de ongeboren vrucht in haar lichaam. Pas bij geboorte wordt het kind drager van rechten en plichten, dus een rechtssubject.¹⁴ Desondanks vindt Leenen dat het ongeboren kind toch enige bescherming dient te genieten en heeft daarom de theorie van de progressieve rechtsbescherming ontwikkeld, de statusleer, welke als heersende leer wordt beschouwd in Nederland. Een foetus is een mens in wording, waarbij de rechtsbescherming toeneemt en samenhangt met de groei en ontwikkeling van de foetus. Deze leer gaat uit van een groeiende beschermwaardigheid van het ongeboren leven naarmate zijn ontwikkeling. In de vroegste ontwikkelingsfasen is er meer ruimte voor afweging van het respect voor het menselijk leven tegen andere waarden en belangen dan in latere fasen.¹⁵ Pas na het bereiken van de zelfstandige levensvatbaarheid van de foetus, de grens van 24 weken, kan de drager niet langer zelfstandig beslissen om de zwangerschap af te breken. De duur van de zwangerschap is dus een relevante factor. Hoe verder de zwangerschap is gevorderd, des te meer recht wordt toegekend aan de foetus.¹⁶ Maar ook al krijgt het ongeboren leven in de fase van zelfstandige levensvatbaarheid meer bescherming is het nog geen mens, omdat de rechtssubjectiviteit ontbreekt.¹⁷ De rechtspersoonlijkheid vangt aan als het kind eenmaal geboren is, ook pas dan kan gesproken worden van een rechtssubject. De ongeboren

¹² Doek 2009, p. 35.

¹³ Vlaardingerbroek 2007, p. 21.

¹⁴ Leenen 2007, p. 139 e.v.

¹⁵ Leenen 2007, p. 139.

¹⁶ Vlaardingerbroek 2002, p. 21.

¹⁷ Aldus ook Leenen 2007, p. 139.

vrucht geniet wel enkele rechten, maar is hierdoor nog niet te rekenen tot een rechtssubject. Enkele rechten zoals: het recht op haar bestaan, het recht te weten wie diens vader is en contact met hem te hebben en het recht als vrucht te mogen erven.¹⁸

Vanaf de conceptie of althans het moment de drager zich ervan bewust is zwanger te zijn, dient het toekomstig kind bescherming te genieten. Het recht op leven moet naar mijn inziens vanaf dat moment ook beginnen, omdat zonder het begin, de bevruchting der cellen, er geen sprake kan zijn van een volgroeit kind.

1.2.2 De rechtspositie naar strafrecht

De artt. 347 en 349 WvSR handelen over de term ‘van het leven beroven’. In art. 113a WvSR is deze veel voorkomende term uitgebreid tot het doden van de vrucht.¹⁹ Hieronder wordt verstaan het doden van een vrucht die naar verwachting redelijkerwijs buiten het moederlichaam in leven kan blijven.²⁰ Hieruit is af te leiden dat het doden van de vrucht, in of althans vanaf de foetale fase, strafbaar is.

Het afbreken van de zwangerschap, hetgeen neer komt op het doden van de vrucht, is strafbaar gesteld in titel XIX van ons WvSR. De artt. 355 tot en met 358 regelen de bepalingen die de afbreking van de zwangerschap strafbaar stellen. De gevoeligheid van dit onderwerp brengt met zich mee dat er 2 kanten zijn. Enerzijds kan men begrip opbrengen dat er een regeling zou moeten komen voor de huidige praktijk, anderzijds wilt men het niet accepteren vanwege hun geloofsovertuiging. De discussie omtrent deze materie worden afgewacht.²¹

Het doden van de vrucht of wel het afbreken van de zwangerschap valt onder de term abortus. In Suriname is abortus zoals eerder aangehaald strafbaar. De wet stelt in feite geen andere mogelijkheid dan het wel uitdragen van de zwangerschap. In Suriname heeft de moeder dus geen absoluut recht om tot abortus over te gaan. Het recht om tot abortus over te gaan, welke in overeenstemming is met de progressieve leer van Leenen, die vervalt pas na 24 weken van de zwangerschap. De Surinaamse wetgeving stelt algemeen strafbaar het doden danwel afbreken van de vrucht, echter is niet nader uitgewerkt vanaf welk moment. We kunnen op grond hiervan dus stellen dat de bescherming van de vrucht bedoeld in de bovengenoemde artikelen vanaf het

¹⁸ Artt. 865 en 927 BW.

¹⁹ Memorie van Toelichting, Wetboek van Strafrecht.

²⁰ Art. 113a WvSR.

²¹ Memorie van Toelichting, Wetboek van Strafrecht.

moment is dat de vrouw weet dat zij zwanger is of misschien zelfs als bij het vermoeden van zwangerschap.

1.3 De rechtspositie van de ongeboren vrucht naar internationaal recht

In deze paragraaf wordt gekeken naar de bescherming die de ongeboren vrucht geniet vanuit het internationaal recht, ter aanvulling van de nationale wetgeving.

1.3.1 De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

In de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM)²² is de eerste internationale bevestiging van de universaliteit van mensenrechten. Alle mensenrechten zijn universeel, wat betekent dat deze rechten gelden voor ieder mens op de wereld. Omdat de UVRM als resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (AVVN) is aangenomen, is hij als zodanig niet juridisch bindend. In de loop der jaren is steeds naar de UVRM verwezen in andere instrumenten, en tegenwoordig wordt vrij algemeen aangenomen dat een groot deel van de inhoud van de UVRM deel uitmaakt van het internationale gewoonterecht, en daarmee juridisch bindend is.²³

Dat de ongeboren vrucht rechten heeft kunnen we in deze verklaring afleiden uit art. 2 UVRM. Dit artikel luidt als volgt:

“Een ieder heeft aanspraak op alle rechten en vrijheden, in deze Verklaring opgesomd, zonder enig onderscheid van welke aard ook, zoals ras, kleur, geslacht, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, eigendom, geboorte of andere status.”

Een ieder heeft aanspraak op alle rechten en vrijheden uit deze verklaring zonder onderscheid van geboorte of andere status. Niet duidelijk is wat verstaan moet worden onder andere status. Naar mijn inziens kan onder een andere status ook de ongeboren vrucht vallen, uitgaande van de fictie die de wetgever gecreëerd heeft in de wet: het (toekomstig) kind, door geboorte, of het ontwikkelend kind, de ongeboren vrucht.

²² De Universele Verklaring van de Rechten van de Mens is op 10 december 1948 door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties aangenomen.

²³ ‘Universele Verklaring van de Rechten van de mens (UVRM)’, *Amnesty International*, 11 juni 2017, [Amnesty.nl](https://www.amnesty.nl).

Bij de totstandkoming van de UVRM zijn pogingen gedaan om bij art. 3 UVRM op te nemen dat het recht bij de conceptie begint en niet pas vanaf de geboorte.²⁴ Artikel 3 UVRM luidt:

“Een ieder heeft het recht op leven, vrijheid en onschendbaarheid van zijn persoon.”

Het artikel geeft geen duidelijkheid over wie te rekenen is tot een ieder. Uit deze formulering is niet af te lezen of ook de ongeboren vrucht valt onder een ieder. Gezien het feit de wetgeving in een land eerst bescherming dient te geven, wil het betreffende artikel uit het verdrag van toepassing zijn²⁵, zien wij dat de wet in het belang van het kind een uitzondering maakt op diens status.²⁶ We kunnen dus stellen dat voorzover het in het belang van het kind is, de rechten en vrijheden uit dit verdrag, in het bijzonder diens recht op leven, van toepassing is op de ongeboren vrucht.

1.3.2 Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Ook bij de totstandkoming van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK)²⁷ is er discussie geweest of het verdrag van toepassing moet zijn op het ongeboren kind. Art. 1 IVRK bepaalt het toepassingsbereik van het verdrag en luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit Verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.”

Het bovenstaande is onduidelijker met betrekking tot de rechten van de ongeboren vrucht. In tegenstelling tot de UVRM beschermt dit verdrag ieder mens, uitgaande van dragers van rechten en plichten, jonger dan achttien. Als wij ervan uitgaan dat de ongeboren vrucht nog geen rechtspersoonlijkheid heeft, dus in feite nog geen drager van rechten en plichten is, kan het onmogelijk vallen in deze categorie. We kunnen dezelfde beredenering toepassen als voren, dat de rechten en plichten uit IVRK van toepassing zijn op ongeborenen, indien het belang van het (ongeboren) kind zulks vordert.

²⁴ ‘Universele Verklaring van de Rechten van de mens (UVRM)’, *Amnesty International*, 11 juni 2017, Amnesty.nl.

²⁵ Art. 72 lid a jo art. 104 GW.

²⁶ Zie hiervoor ook Van Os 2010, p. 4. De margin of appreciation van verdragstaten.

²⁷ Het Verdrag inzake de Rechten van het Kind is op 20 november 1989 door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties aangenomen en op 2 september 1990 trad het Verdrag officieel in werking. Suriname heeft dit Verdrag geratificeerd in 1993.

Meuwese vindt dat er gekozen is om de bescherming van het ongeboren kind op indirecte manier te vermelden om zodoende discussie omtrent een internationaal verbod op abortus te voorkomen.²⁸ Het verdrag verstaat onder een kind ieder mens. Maar de ongeboren vrucht is nog geen mens, slechts een vrucht die zich ontwikkelt tot mens.

In de preambule van het verdrag zien we echter openlijke bescherming van het ongeboren kind. Dit halen we uit de volgende zin:

“Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het Kind, ‘het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na zijn geboorte’.

Van Os vindt dat, hoewel een preambule geen juridische verplichtingen voor verdragsstaten schept, het toch een basis voor de interpretatie van de verdragsbepalingen biedt en het de doelen van het verdrag verduidelijkt.²⁹ De verplichting het menselijk leven te beschermen vangt aan vanaf de geboorte, maar het is aan verdragsstaten of zij ook ongeborenen onder het beschermingsbereik van dit recht willen laten vallen.³⁰

In art. 6 IVRK, waarin het recht op leven is beschreven, wordt het beginpunt van leven ook niet aangegeven. Dit zagen we al eerder bij de UVRM. Verdragstaten hebben een ‘margin of appreciation’ en kunnen zelf bepalen vanaf welk moment het recht op leven en ontwikkeling van het kind begint.³¹ Startpunt zou bij conceptie, bij geboorte of ergens daartussenin kunnen liggen. Dat is gedaan om zoveel mogelijk landen het IVRK te laten ratificeren, ongeacht hun denkbeelden over het recht op leven van het ongeboren kind.³²

Mijn inziens heeft het IVRK met dit verdrag ook de bescherming van de ongeboren vrucht/het ongeboren kind bedoeld. Het gaat uiteindelijk om het kinderrechten verdrag, dat van toepassing is op kinderen jonger dan achttien. De ongeboren vrucht is zoals we dat eerder hebben gezien een toekomstig kind, ervan uitgaand dat ook dit (toekomstig) kind dan rechten geniet uit het IVRK.

²⁸ Meuwese 2005, p.46.

²⁹ Van Os & Hendriks 2010, p. 4.

³⁰ EHRM 8 juli 2004, nr. 53924/00 (Vo/Frankrijk).

³¹ EHRM 10 april 2007, nr. 6339/05 (Evans/Verenigd Koninkrijk).

³² Meuwese 2005, p. 81.

Wel heeft ieder ander mens recht op bescherming en leven, dus ook de drager van de vrucht. In sommige gevallen kunnen daarom de rechten van de (ongeboren) vrucht botsen met de rechten van de moeder. Het gaat hier om een botsing tussen een algemene regel en een bijzondere regel. De algemene regel is dat een ieder recht op leven heeft, dus ook de ongeboren vrucht. De bijzondere regel is dat in een enkel geval het behouden van de vrucht een gevaar vormt op het recht op leven van de moeder. In zo een geval zal de moeder het recht op abortus worden toegestaan. De bijzondere regel zal voorrang krijgen op de algemene regel.

1.3.3 Het internationaal verdrag inzake Burger en Politieke Rechten

Het IVBPR, kort gezegd BUPO- verdrag, regelt de Burger - en Politieke rechten. Suriname heeft dit verdrag geratificeerd op 28 december 1976. De rechten die voortvloeien uit dit verdrag zijn overeenkomstig de UVRM. Art. 6 lid 1 van dit verdrag handelt over het recht op leven en luidt als volgt:

“Ieder mens heeft het recht op leven. Dit recht wordt door de wet beschermd. Niemand mag naar willekeur van zijn leven worden beroofd.”

Ook hier zijn pogingen gedaan om zoals bij art 3 UVRM, op te nemen dat het recht bij de conceptie begint en niet pas bij de geboorte. Dit druist echter in op de nationale wetgeving van een aantal landen waar het recht op abortus bij wet is geregeld, dus de voorstellen werden afgewezen.³³

Het recht op abortus is in Suriname bij wet strafbaar en we hebben eerder gesteld dat Suriname de vrucht wel beschermd. Dus we kunnen voorzichtig ervan uitgaan dat ongeborenen bescherming genieten op grond van art. 3 BW (nationale wetgeving). En met betrekking tot het internationaal recht, geniet de vrucht ook bescherming, indien het betreffende verdrag van toepassing is op Suriname. Verdragen zijn van toepassing indien bij wet goedgekeurd door De Nationale Assemblee en afgekondigd (art. 72 GW jo art. 104 GW).

³³ Leenen 2007, p 141.

1.3.4 Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

De analyse van dit verdrag is gedaan op grond van het Condordantie- beginsel. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)³⁴ is ook niet eenduidig over de rechtspositie van het ongeboren kind.³⁵ Art. 2 EVRM stelt dat het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. De formulering is als volgt:

*“Het recht van **een ieder** op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.”*

Het is dus een plicht van de overheid om ieders recht op leven te garanderen en te beschermen. Vlaardingerbroek stelt de vraag of de ongeboren vrucht onder dit begrip valt, en vindt een bevestigend antwoord hierop, althans onder bepaalde omstandigheden is het voorstelbaar dat een ongeboren kind bescherming op grond van art 2 EVRM kan genieten. Er is zeker geen sprake van een absoluut recht op leven voor de ongeborene op grond van dit artikel. Zodra er sprake is van zelfstandige levensvatbaarheid van het ongeboren kind, behoort het ook de bescherming van het EVRM te genieten.³⁶ Ik ben dezelfde mening toegedaan. De meeste verdragen zijn algemeen geformuleerd. Ze beschermen allen het recht op leven van een *ieder*, niet verder aangegeven wie worden bedoeld met een *ieder*. Verder wordt aangegeven dat niemand van het leven mag worden beroofd. Dus ook de vrucht mag niet van het leven worden beroofd. Omdat deze zich aan het ontwikkelen is tot een mens, die zal behoren tot een ieder.

We hebben eerder al gezien dat het recht op leven van de moeder ook even belangrijk is. Dit recht vormt een beperking op het recht op leven van het ongeboren kind. Een verbod op abortus kan in strijd zijn met art. 2 EVRM, indien de voortzetting van de zwangerschap gevaar voor het leven van de moeder oplevert. Gesteld kan worden dat op basis van art. 2 EVRM het ongeboren kind een begrensd recht op leven heeft en dat zich in het bijzonder in het geval van abortus een botsing voordoet tussen het recht van het ongeboren kind en het recht van de moeder.

³⁴ Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is in 1950 in Rome opgesteld.

³⁵ Enkelaar en Van der Does 2009, p. 1.

³⁶ Vlaardingerbroek 2002, p. 21.

1.4 Conclusie

We hebben gezien dat de UVRM, de basis van mensenrechten verdragen, en de andere besproken verdragen het recht van een ieder op leven beschermen. Bij het ene verdrag is niet af te leiden of de ongeboren vrucht wel of niet valt onder een ieder, terwijl bij het andere wel. Dit hebben we gezien bij het IVRK. In dit verdrag is met enkele woorden te halen dat de ongeboren vrucht wel degelijk rechten geniet en beschermd wordt. Verder hebben we gezien dat ondanks de internationale verdragen, waaraan elk lidstaat gebonden is zich te houden, er rekening gehouden dient te worden met de nationale wetgeving. In Suriname is het recht op abortus bij wet strafbaar gesteld. Dit recht kan wel voorrang genieten op de algemene regel indien het recht op leven van de moeder in gevaar dreigt te komen.

2 Erkenning en de rechtsgevolgen daarvan

2.1 Inleiding

Eerder hebben wij gezien welke definitie voor erkenning wordt gehanteerd in deze thesis. In dit hoofdstuk kijken wij naar de formulering en uitwerking van deze definitie. Wij kijken daarnaast naar de wijzen van erkenning voor en na geboorte, en door wie deze rechthandeling kan worden verricht. En als laatst de rechtsgevolgen van erkenning, voor en na geboorte.

2.2 Erkenning

De wet geeft geen specifieke definitie van erkenning. Asser omschrijft erkenning als een rechtshandeling, aanvaarding van het vaderschap, waardoor familierechtelijke betrekkingen tussen kind en erkenner ontstaan, ongeacht of de erkenner de biologische vader van het kind is.³⁷ Mourik geeft dezelfde definitie: erkenning is een eenzijdige ongerichte familierechtelijke rechtshandeling, waardoor een familierechtelijke betrekking tussen een persoon en een kind tot stand wordt gebracht en deze persoon juridisch ouder wordt van het kind.³⁸

Voor deze thesis wordt op basis van bovenomschreven definities voor erkenning, het volgende uitgangspunt aangehouden: een rechtshandeling waardoor familierechtelijke betrekkingen ontstaan tussen een (ongeboren) kind en erkenner, een man die niet perse de biologische vader van het kind hoeft te zijn, maar door erkenning wel de juridische vader wordt. (art. 334 BW)

Familierechtelijke betrekkingen

De definitie geeft het belangrijkste rechtsgevolg van erkenning, namelijk dat er familierechtelijke betrekkingen ontstaan tussen de erkenner en het (ongeboren) kind. Verbonden aan het bestaan van familierechtelijke betrekkingen, vloeien andere rechtsgevolgen uit. Deze andere rechtsgevolgen worden verder in dit hoofdstuk belicht. Elk kind in een huwelijk geboren of buiten huwelijk geboren, heeft familierechtelijke betrekkingen met zijn moeder en/of tevens met zijn vader en met diegenen die hun bloedverwanten zijn. Erkenning geeft de mogelijkheid aan kinderen die niet in een huwelijk geboren zijn, en dus slechts natuurlijke kinderen zijn van de moeder, een juridische band te hebben met hun vader. Vroeger moest ook de moeder haar onwettig kind (het kind buiten het huwelijk geboren) erkennen om familierechelijke

³⁷ Asser/de Boer 2006, p. 574.

³⁸ Mourik 2015, p. 189.

betrekkingen te doen ontstaan tussen moeder en kind. Met het beginsel van “moeder maakt geen bastaard”, is vanaf 1948 een eind gekomen hieraan. Familierechtelijke betrekkingen hebben in de regel niet dezelfde betekenis als het hebben van family life.³⁹ We leiden het beginsel van “family life” uit art. 17 BUPO- verdrag:

“Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.”

Family life verwijst volgens Pitlo meer naar het feitelijk gezinsleven. De familierechtelijke betrekkingen zijn de juridische banden gebaseerd op de wet.

Het vaderschap

Uit de definitie zien we verder dat het niet vereist is dat de erkenner, de verwekker of biologische vader van het (ongeboren) kind is. Het vaderschap is een rechtsvermoeden. De vader van het (ongeboren) kind is de man:

- a. die het kind staande het huwelijk heeft verwekt.(art. 303 BW)
- b. die met de vrouw uit wie het kind is geboren, was getrouwd maar wiens huwelijk binnen 306 dagen voor geboorte was ontbonden door zijn overlijden, zelfs al is de moeder inmiddels hertrouwd.⁴⁰
- c. indien het kind binnen driehonderdzes dagen na ontbinding van het huwelijk wordt geboren.

De wet vermoedt dat de vrouw slechts met haar gehuwde partner geslachtsgemeenschap heeft gehad, waarbij de man (de verwekker) in voornoemde gevallen de biologische vader van het kind is. De kinderen, staande het huwelijk geboren, worden aangemerkt als wettige kinderen.

Het vaderschap wordt tevens vastgesteld door erkenning, door gerechtelijke vaststelling en door adoptie. De vader van het kind is dus ook de man:

- a. die het kind heeft erkend.⁴¹
- b. wiens vaderschap gerechtelijk is vastgesteld.⁴²

³⁹ Pitlo/van der Burght e.a. 2002, p. 468.

⁴⁰ Pitlo/van der Burght e.a. 2002, p. 468..

⁴¹ Art. 334 BW.

c. die het kind heeft geadopteerd.⁴³

Deze thesis focust zich op de man die het kind heeft erkend. Bij erkenning gaat het om natuurlijke kinderen van de moeder,⁴⁴ het kind dat buiten het huwelijk geboren is. Het komt tegenwoordig vaker voor dat kinderen worden geboren buiten het huwelijk. De vrouw en de man zijn niet gehuwd, het zogenoemde concubinaatschap.⁴⁵ Het natuurlijk kind staat dan slechts in familierechtelijke betrekkingen tot de moeder. Art. 334 BW biedt de mogelijkheid voor het creëren van deze betrekkingen tussen de man en het (ongeboren) kind door erkenning. De man (de erkenner) kan de biologische vader of de feitelijke vader zijn en door erkenning ook de juridische vader zijn. De verwekker is de biologische vader. Voor zekere vaststelling van het biologisch vaderschap bij concubinaatschap, moet men uitgaan van hetgeen de vrouw verklaard. Anders zou de vaststelling dienen te geschieden op basis van het DNA-onderzoek. Hierdoor komt met zekerheid vast te staan dat de man de biologische vader van het kind is. De man die zich tegenover het kind als vader gedraagt en wie het kind als vader ziet, wordt gezien als de feitelijke vader (bijvoorbeeld een nieuwe partner van de vrouw). En de juridische vader is het vaderschap bij wet vastgesteld door onder andere erkenning. Het hoeft niet dat alle drie vormen van vaderschap bij een man liggen. Dit betekent dus dat niet alleen de biologische vader kan erkennen. De wet voorziet niet in wie er wel of niet mogen erkennen. Ook de feitelijke vader van het kind kan erkennen: de man die niet de biologische vader/verwekker is van het kind.

Erkenning voor of na geboorte

Uit de definitie welke voor deze thesis wordt gehanteerd, is expliciet ongeboren kind opgenomen. Erkenning kan voor, tijdens of na de geboorte geschieden. Erkenning voor geboorte kan vanaf de vastlegging van art. 3 BW in Suriname.⁴⁶ Een kind kan erkend worden bij de geboorte, als het kind al ouder is of zelfs indien het kind al meerderjarig is. Maar een kind kan ook voor de geboorte als ongeboren vrucht worden erkend. Om te kunnen erkennen heeft de

⁴² Art. 342 k BW e.v.

⁴³ Art. 342k BW.

⁴⁴ Art. 333 BW.

⁴⁵ 'Samenwoning; situatie waarbij ongehuwd een duurzame gemeenschappelijke huishouding wordt gevoerd'. *Encyclo.nl*, 10 november 2018.

⁴⁶ Vraaggesprek met A. Paal, ambtenaar van de Burgerlijke Stand, 30 oktober 2018..

erkenner toestemming nodig van de moeder en/of het kind, indien deze de meerderjarige leeftijd van 21 jaar heeft bereikt.⁴⁷

Indien de moeder de toestemming onthoudt op kennelijk onredelijke gronden of indien zij haar wil niet kan verklaren, kan de biologische vader het verzoek doen aan de kantonrechter hem vervangende toestemming te verlenen.⁴⁸ In de praktijk komen er verschillende zaken betreffende het verzoek aan de kantonrechter tot verlening van de vervangende toestemming voor en in de meeste gevallen gaat het puur om pesterij van de moeder, die geen toestemming wilt verlenen aan de biologische vader voor de erkenning van het kind. In een enkel geval is de moeder, indien de biologische vader het verzoek tot vervangende toestemming heeft gedaan, zover gegaan om nog voor de uitspraak van de kantonrechter het kind te laten erkennen door een andere man.⁴⁹ We bekijken 2 vonnissen waarbij de vordering tot verlening van toestemming voor de erkenning door de biologische vader is ingesteld. In de ene casus, vonnis d.d. 27 maart 2017, A.R. no. 15-2127, heeft de vader de vordering ingesteld tegen de moeder, die wiegerde toestemming te verlenen op de volgende gronden:

- zij was bang dat de vader haar zou dwarsbomen en boycotten bij de opvoeding van de minderjarige, met name zou hij haar tegenwerken als zij met het kind op vakantie zou willen gaan;
- dat de vader geen bijdrage levert in de opvoeding en de communicatie steeds moeizaam verloopt;
- dat hij zich zodanig gewelddadig heeft gedragen dat er tegen hem een beschermingsbevel is uitgevaardigd; zij acht het dus niet in het belang van het minderjarig kind.

De rechter heeft uiteindelijk, na verhoor van partijen en kennisname van de conclusies en door partijen overlegde rechtspraak, en het rapport van het BUFAZ de vader de toestemming verleend tot het erkennen van zijn minderjarig kind. De gronden aangevoerd door de moeder waren dus niet valide.

In de andere casus heeft de biologische vader, de vordering om zijn buiten het huwelijk verwekt minderjarig kind te erkennen, ingesteld tegen de staat, met name het CBB. De staat weigerde kennelijk op grond van de wettelijke bepalingen welke de erkenning in een dergelijk geval in de

⁴⁷ Art. 336a BW jo art. 382 BW.

⁴⁸ Art. 336 lid 2 BW.

⁴⁹ Vraaggesprek met Mr. A. Johanns, Kantonrechter, 29 oktober 2018

weg staan. Het kind woonde vanaf hij 3 maanden oud was bij zijn vader en de vrouw van de man, en werd door hun verzorgd. Op een gegeven moment werd de moeder uit de voogdij ontheven en werd de vader tot voogd benoemd. Hij wilde over gaan tot erkenning van het kind. Als grondslag voer de man aan dat het recht van de vader en de minderjarige op “family-life” is neergelegd in het Bupo verdrag waar Suriname partij bij is en dat de verdragsbepalingen voorrang dienen te genieten boven de wettelijke bepalingen welke de erkenning in de weg zouden staan. De rechter heeft ook hier de vordering van de man toegewezen, na de beoordeling van soortgelijke eerdere Surinaamse rechtspraak, een schriftelijke verklaring van de echtgenote van de vader en een verklaring van de minderjarige zelf.⁵⁰

Erkenning van een kind dat reeds een vader heeft is niet mogelijk.⁵¹ Het kind welke staande het huwelijk is geboren, ook al is het verwekt door een andere man, kan niet door die man worden erkend. Zoals eerder is gebleken heeft het kind welke staande het huwelijk is geboren of verwekt, de man tot vader. De moeder of de vader zouden eerst een verzoek tot ontkenning van de wettigheid moeten aanvragen, zodat de biologische vader over kan tot erkenning van zijn minderjarig kind. Een mooi voorbeeld van het bovenstaande halen we uit het Kroon-arrest. In het Kroon-arrest is door de Hoge Raad een uitspraak gedaan in een soort gelijk geval. Mevrouw Kroon was getrouwd met de heer Omar, maar onderhield een relatie met de heer Ali Zerrouk, waaruit een zoontje Samir geboren werd in 1987. De zoon werd ingeschreven als zoon van mw Kroon en de heer Omar, omdat er nog sprake was van een huwelijk tussen mw Kroon en de heer Omar. Kort na de geboorte van Samir startte mw Kroon een echtscheidingsprocedure die definitief werd bij inschrijving. Daarop volgde het verzoek van mw Kroon en de heer Zerrouk aan de ambtenaar van de Burgerlijke Stand om mw Kroon toe te staan het vaderschap van de heer Omar te ontkennen, zodat de heer Zerrouk de mogelijkheid had tot erkenning. Het verzoek van mw. Kroon om het vaderschap van de heer Omar te ontkennen werd echter afgewezen door de ambtenaar. Maar het Hof gaf mw Kroon gelijk en oordeelde dat de eerbiediging van het gezins- en familieleven (art. 8 EVRM) in het voorliggend geval vereiste dat de sociale realiteit diende te prevaleren boven het juridische.⁵²

⁵⁰ Kr 1e Kanton 25 juni 2018, A.R. no. 133225.

⁵¹ Vlaardingerbroek 2002, p. 178.

⁵² HR 03 februari 2011, nr. 20/2011 (*Kroon-arrest*).

2.3 Wijzen van erkenning voor of na geboorte

Op grond van artikel 335 BW kan erkenning geschieden;

- a. bij akte van geboorte en huwelijk;
- b. door een akte van erkenning, overeenkomstig artikel 30 BW;
- c. door alle andere authentieke akten.

De akte van erkenning wordt door een ambtenaar van de burgerlijke stand opgemaakt en dient in het daarvoor bestemde register te worden ingeschreven.⁵³

Bij de wijze van erkenning gaat het om de vorm waarin deze moet plaatsvinden. Uit de artikelen betrekking hebbende op erkenning, is af te leiden dat erkenning een rechtshandeling is die alleen door de man kan worden verricht. De man neemt (erkent) het vaderschap van een bepaald kind op zich. Oorspronkelijk kon alleen de biologische vader zijn kind erkennen, omdat erkenning gold als bewijs van biologische verwantschap: het was een waarheidshandeling.⁵⁴ Verschuiving van het rechtskarakter van erkenning vond plaats, doordat ook anderen dan de verwekker bereid waren het kind te erkennen. Erkenning werd sindsdien meer beschouwd als een wilsverklaring, een vrijwillige rechtshandeling. Hierdoor ontstond er een rechtsstrijd, erkenning als waarheidshandeling had declaratieve dus terugwerkende kracht met hiertegenover de wilsverklaring, constructief van aard, dus geen terugwerkende kracht.⁵⁵ Echter heeft de wet aan deze strijd een eind gebracht door te stellen dat: erkenning gevolg heeft vanaf het tijdstip waarop zij is gedaan.⁵⁶ Dit betekent dat erkenning geen terugwerkende kracht heeft. De rechtsgevolgen van een erkenning vangen aan wanneer de erkenning rechtens vast staat. De erkenning staat rechtens vast, indien hiervan melding is gemaakt op de akte van geboorte. Hieruit leiden wij af dat er slechts sprake van erkenning voor geboorte die rechtens vast staat kan zijn, indien de ongeboren vrucht levend ter wereld komt.

Een erkenning betreft de staat van een kind en is onherroepelijk, betekent dat een erkenning in principe niet terug te draaien is. Er zijn echter gronden die de erkenning nietig maken en onder bepaalde omstandigheden kan de erkenning toch vernietigd of betwist worden. Het terugdraaien

⁵³ Art. 30 BW.

⁵⁴ Pitlo/van der Burght e.a. 2002, p. 473.

⁵⁵ Pitlo/van der Burght e.a. 2002, p. 473.

⁵⁶ Art. 203 lid 2 concept BW.

van de erkenning en door wie deze handeling kan worden ingesteld wordt in hoofdstuk 3 behandeld.

Wijze van erkenning voor geboorte

“Toen ik werd opgenomen voor de bevalling van mijn eerste zoon, vroeg de verpleegster als ik mijn ongeboren kind niet gelijk heb laten erkennen door de vader. Ik was samen met hem en we keken elkaar aan. We wisten niet dat het mogelijk was het nog niet geboren kind te laten erkennen.”

De erkenning van de ongeboren vrucht is al heel lang mogelijk. Zoals dhr. Paal aanhaalt: “vanaf ik werkzaam ben als ambtenaar van de Burgerlijke Stand, en dat is al ongeveer 50 jaar, is de erkenning van de ongeboren vrucht mogelijk. Het zijn de ambtenaren die er niet echt mee bekend waren. De wettelijke basis voor de erkenning van de ongeboren vrucht is art. 3 BW. In het belang van het kind, waarvan een vrouw zwanger is, wordt deze als reeds geboren aangemerkt.

In onderstaande gevallen wordt het belang nader belicht:

Art. 865 BW is een zeer belangrijke regel in het belang van de ongeboren vrucht. Dit artikel stelt dat, indien als erfgenaam te willen optreden, men moet bestaan op het ogenblik dat de erfenis is opengevallen, rekening houdend met de ongeboren vrucht. Dit art. vormt ook het groot verschil in de rechtgevolgen indien de erkenning is geschiedt voor of na de geboorte. Bij erkenning voor geboorte erft het ongeboren kind. Een andere uitzondering in het belang van het ongeboren kind, is dat deze uit kracht van de uiterste wil iets kan genieten, zonder dat het bestaat op het ogenblik van de dood van de erflater.⁵⁷ En als laatst geniet de vrucht, bekwaamheid om bij wege van schenking voordeel te kunnen genieten.⁵⁸

Erkenning van de ongeboren vrucht heeft pas werking vanaf het moment dat aangifte wordt gedaan van de geboorte van het kind. In tegenstelling tot de wijze van erkenning na geboorte, zoals in art. 335 BW omschreven, geschiedt erkenning voor geboorte door middel van een verklaring ten overstaan van een ambtenaar van het CBB. De verklaring luidt:

⁵⁷ Art. 927 BW.

⁵⁸ Art. 1698 BW.

“Heden..... verscheen voor mij..... ambtenaar van het CBB, de heer..... die verklaart als zijn natuurlijk of natuurlijke kinderen te erkennen, het kind dat of de kinderen die door een met name genoemde vrouw, uit haar tegenwoordige zwangerschap levend ter wereld mocht brengen.”⁵⁹

Deze verklaring wordt getekend door de erkenner en de moeder en opgenomen in de geboorteakte van het kind bij aangifte van geboorte. Er is dus geen sprake van een erkenningsakte.⁶⁰ Uit het laatste gedeelte van de tekst “...levend ter wereld mocht brengen” kunnen we het verband leggen met het 2de lid van art. 3, welke stelt dat indien de vrucht dood ter wereld komt, geacht wordt dat het nooit heeft bestaan. Wij kunnen voorzichtig stellen dat er geen sprake kan zijn van erkenning dus ook geen rechtgevolgen.

Wij hebben eerder het verschil in rechtgevolg gezien ten opzichte van de erkenning na geboorte voor de erfrechtelijke gevolgen. Andere rechtsgevolgen die ook zullen verschillen zijn:

- de staat: het kind wordt geboren als een natuurlijk kind van zowel de man als de moeder.
- De geslachtsnaam: het kind krijgt bij geboorte de geslachtsnaam van de erkenner.
- De nationaliteit: het kind krijgt terstond de nationaliteit van de man.

2.4 Rechtsgevolgen van erkenning voor of na de geboorte

Eerder hebben wij gezien welke rechtgevolgen verschillen indien de erkenning is gedaan voor de geboorte met de erkenning gedaan na de geboorte. In deze paragraaf worden de rechtsgevolgen uitgewerkt voor de erkenning gedaan na de geboorte en de overige rechtsgevolgen die niet verschillen zij de erkenning is gedaan voor of na de geboorte. De rechtsgevolgen liggen op het gebied van de geslachtsnaam, de huwelijkstoestemming, het gezag, de onderhoudsverplichting/verzorgingsplicht, het erfrecht en de nationaliteit. Ook de staat van het kind verandert. We beginnen bij de staat.

De staat (art. 334 BW jo art. 358 BW)

Een natuurlijk kind, indien deze door een man wordt erkend, draagt de staat van natuurlijk kind van de man (de vader). Het kind is van geboorte af natuurlijk kind van de moeder en na erkenning ook van de erkenner. Door erkenning krijgt het kind de status van natuurlijk erkend

⁵⁹ Vraaggesprek met A. Paal, ambtenaar van de Burgerlijke Stand, 30 oktober 2018.

⁶⁰ Vraaggesprek met A. Paal, ambtenaar van de Burgerlijke Stand, 30 oktober 2018.

kind. De erkenner wordt de juridische vader. Een natuurlijk niet erkend kind draagt de staat van natuurlijk kind van de moeder.

De geslachtsnaam (art. 56a BW)

Een kind dat alleen in familierechtelijke betrekking tot de moeder staat, heeft haar geslachtsnaam. Indien het kind wordt erkend, draagt die de naam van de erkenner.

De huwelijkstoestemming (art. 88 BW)

Een minderjarige mag geen huwelijk aangaan zonder toestemming van zijn ouders. Met ouders zijn bedoeld de juridische ouders, met elkaar gehuwd of ongehuwd. Zijn de ouders niet met elkaar gehuwd, dan zijn dit de moeder en de man die de minderjarige heeft erkend, dan wel van wie het vaderschap gerechtelijk is vastgesteld.⁶¹ Het natuurlijk erkend kind behoeft toestemming van de vader en de moeder. Het natuurlijk niet erkend kind behoeft alleen toestemming van de moeder.

Het gezag (art. 405 lid 1 BW jo 405b lid 1 BW)

Gedurende hun huwelijk oefenen ouders het gezag over hun minderjarige kinderen gezamenlijk uit.⁶² De moeder van het natuurlijk erkend kind is van rechtswege voogdes. De vader kan het verzoek doen aan de kantonrechter hem tot (toeziend) voogd te benoemen over het kind, indien hij deze heeft erkend. Doordat de moeder al van rechtswege voogdes is, kan de vader slechts het verzoek doen hem tot toeziend voogd te benoemen of de moeder moet ontzet zijn uit haar voogdij dan kan de vader eventueel benoemd worden tot voogd.⁶³

De onderhoudsverplichting/ verzorgingsplicht (art. 358 lid 1 BW jo art. 351 BW jo art. 342 lid 1 BW)

Het natuurlijk erkend kind dient verplicht onderhouden en op gevoed te worden door de ouders. Ouders in dit geval dus de moeder en de man die het minderjarig kind heeft erkend. Het natuurlijk niet erkend kind geniet onderhoud van de moeder en de vader. Indien de biologische vader zijn plicht tot onderhoud van het natuurlijk niet- erkend kind niet nakomt, kan de moeder

⁶¹ Mourik 2015, p. 190.

⁶² Mourik 2015, p. 190.

⁶³ Zie ook Kr. 25 juni 2018, A.R. no. 13-3225.

de zogeheten vaderschapsactie instellen. Deze actie wordt ingesteld om hem zijn plicht te doen nakomen.

De erfrechtelijke gevolgen (art. 880 BW)

Natuurlijk erkende kinderen erven een gelijkskindsdeel van de (juridische) vader en de moeder. Het natuurlijk niet erkend kind erft alleen van de moeder.

De nationaliteit (art. 3 wet op de nationaliteit en het ingezetenschap)

Natuurlijk erkende kinderen dragen de nationaliteit van de erkenner. Niet erkende kinderen die van de moeder.

Een gevolg van erkenning welke niet is verwerkt in de wet, maar in de praktijk wel voorkomt is de eis dat een moeder toestemming van de erkenner moet hebben, indien zij met het kind buiten de grenzen van Suriname wenst te treden.⁶⁴ Te denken valt aan vakanties, maar meer nog indien de moeder zich elders zou willen vestigen.

2.5 Conclusie

Een ander dan de verwekker kan ook een kind erkennen. De erkenner roept door de erkenning familierechtelijke betrekkingen in het leven, aanvaardt hierdoor het vaderschap, dus erkent het (ongeboren) kind als het zijne. Erkenning dient te geschieden met toestemming van de moeder en/of het kind, indien deze meerderjarig is en dient schriftelijk te geschieden. Het vaderschap wordt, zoals we hebben gezien, verdeeld in biologisch, feitelijk en juridisch vaderschap. De 3 benoelingen kunnen bij een persoon liggen of verdeeld zijn. De erkenner aanvaardt verder de rechtsgevolgen die aan een dergelijke erkenning verbonden zijn. De rechtsgevolgen zijn elk afzonderlijk uitgewerkt.

⁶⁴ Sedney, *SJB* 2018/2.

3 Vernietiging van de erkenning en de rechtsgevolgen daarvan

3.1 Inleiding

Om de erkenning te kunnen vernietigen moet er eerst sprake zijn daarvan. Dit onderzoek heeft zich gericht op de erkenning van de ongeboren vrucht. In hoofdstuk 1 is de rechtsbescherming van de ongeboren vrucht beschreven; om te kunnen spreken van erkenning van de vrucht, moet er eerst sprake zijn van een vrucht. In hoofdstuk 2 de mogelijkheden die de wet biedt voor erkenning van de ongeboren vrucht, wie deze rechtshandeling mag verrichten en de rechtgevolgen daarvan. In dit hoofdstuk worden de mogelijkheden die de wet biedt om de gedane erkenning voor of na geboorte te vernietigen en de gevolgen daarvan. We hebben eerder gezien dat de biologische vader geen vordering tot vernietiging van de door hem gedane erkenning kan instellen. We zullen zien dat hij toch een vordering van vernietiging van de erkenning kan instellen. Welke andere belanghebbenden kunnen verder ook de vordering tot vernietiging van de erkenning instellen?

3.2 Mogelijkheden voor vernietiging van de erkenning

De wet biedt 2 mogelijkheden voor het terugdraaien van erkenning. We kunnen anders ook spreken van aantasten van de erkenning.

Nietigheid van de erkenning

Art. 336 lid 1 BW en 336a BW geven de gronden aan waarbij de erkenning nietig is. Nietigheid betekent nooit te hebben plaats gevonden en heeft de erkenning dan ook geen rechtsgevolgen. Art 336 lid 1 BW somt de volgende gronden voor nietigheid, indien de erkenning:

a. een gevolg is van dwang, dwaling of bedrog

Dwang, dwaling en bedrog gaan wij naar analogie van de artikelen met betrekking tot de wilsgebreken uit het verbintenissenrecht omschrijven. Erkenning is weliswaar geen verbintenis, maar er is sprake van een verbintenis scheppende handeling waarbij er tussen de ouders afspraken worden gemaakt om de erkenning te voldoen.⁶⁵

⁶⁵ Sedney, *SJB* 2018/2.

Dwang: de man/de vrouw zou moeten bewijzen dat hij de erkenning niet of niet onder de zelfde omstandigheden zou zijn gedaan, indien hij/zij daartoe als gevolg van dwang was bewogen.⁶⁶

Dwaling: in de zin van dit artikel eigenlijke dwaling, waarbij wil en verklaring elkaar wel dekken, maar de wil op onzuivere wijze tot stand is gekomen.⁶⁷

Bedrog: is een handelen of nalaten met het oogmerk een ander te misleiden. Een op onfatsoenlijke wijze opzettelijk opgewekte dwaling.⁶⁸

b. door een minderjarige ten gevolge van verleiding gedaan is;

Een minderjarige is op grond van art. 382 BW een ieder die de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt, mits eerder getrouwd zijn geweest. Is de erkenning geschiedt door een minderjarige als gevolg van verleiding, dan is de erkenning nietig.

c. geschied is door iemand, die de leeftijd van achttien jaar niet bereikt heeft, tenzij zij bij de voltrekking van zijn huwelijk heeft plaats gehad;

Om de verplichtingen welke uit een erkenning voortvloeien, na te komen moet de vader tenminste rijp genoeg zijn. Dit ontbreekt bij een kind dat zelf nog verzorging nodig heeft.⁶⁹

d. bij het leven de moeder zonder haar toestemming gedaan is; de toestemming kan gegeven worden bij de akten bedoeld in art 335 BW;

Zonder de toestemming van de moeder is de erkenning nietig, eveneens als de toestemming is gegeven naar aanleiding van dwang, dwaling en bedrog. Tenzij de moeder op kennelijk onredelijke gronden weigert, kan vervangende toestemming worden aangevraagd.⁷⁰

e. is gedaan door de man, die krachtens de artikelen 83 en 84 BW niet met de moeder van het kind in het huwelijk mag treden;

Het gaat hier om de man die nauwe bloed- of aanverwant is van de moeder van het erkende kind. De nietigheidsgrond betreft de categorie van bloedschennige kinderen, waarbij de kinderen zijn

⁶⁶ Bollen, Klomp & Schelhaas 2006, p. 28 e.v.

⁶⁷ Asser/ de Ruiter 1974, p. 91.

⁶⁸ Bollen, Klomp & Schelhaas 2006, p. 28 e.v.

⁶⁹ Sedney, *SJB* 2018/2.

⁷⁰ Art. 336 lid 2 BW.

geboren uit de ouders die een familieband met elkaar hebben. Broers, neven en/of ooms, mannen die in nauwe bloed- of aanverwantschap staan tot de moeder, mogen het kind niet erkennen.⁷¹

f. is gedaan door een gehuwde man, wiens huwelijk meer dan driehonderdzes dagen voor de geboortedag van het kind is voltrokken.

Een man kan een kind ook al is deze verwekt voor zijn huwelijk, maar geboren wordt tijdens zijn huwelijk bij een andere vrouw niet erkennen. De erkenning is nietig. De erkenning zou wel geldig zijn als de man de ongeboren vrucht nog vóór de voltrekking van zijn huwelijk had erkend.

Art. 336a BW geeft nog een grond tot nietigheid van de erkenning en wel indien de erkenning is gedaan zonder toestemming van het kind die reeds de meerderjarigheid heeft bereikt. Het kind kan zelfs beslissingen nemen en dus ook zelfs haar wil bepalen. Ter voorkoming dat zij tegen haar wil wordt erkend, heeft de wetgever vastgelegd dat haar toestemming is vereist.⁷²

Vernietigbaarheid van de erkenning

Volgens het concept BW bestaat de mogelijkheid om de erkenning te vernietigen.⁷³ Het kan dus volgens het concept BW dat de erkenning wordt vernietigd, hetgeen betekent dat de rechtshandeling wel rechtsgevolg heeft totdat het is vernietigd. Hoewel er in de praktijk slecht op basis van de gronden van nietigheid en betwisting wordt beoordeeld, omdat dit recht nog geen geldend recht is, wordt dit aspect toch meegenomen om het verschil tussen nietigheid en vernietigbaarheid aan te geven.

De gronden waarop vaststelling van de nietigheid getoetst moeten worden zijn hiervoor opgesomd. Volgens het concept BW moet het verzoek tot vernietiging van de erkenning worden ingediend bij de kantonrechter.⁷⁴ De vernietigingsgrond is dat de erkenner niet de biologische vader van het kind is. Het verzoek kan worden ingediend door:

- het kind zelf, tenzij de erkenning tijdens zijn meerderjarigheid heeft plaatsgevonden;
- de erkenner, indien hij door bedreiging, dwaling, bedrog of, tijdens zijn minderjarigheid, door misbruik van omstandigheden daartoe is bewogen.

⁷¹ Art. 336 lid f BW jo art. 83 BW jo art. 84 BW.

⁷² Asser/ de Boer 1998, p. 526 – 527.

⁷³ Art. 205 concept BW.

⁷⁴ Art. 205 lid 1 concept BW.

- de moeder, indien zij door bedreiging, dwaling, bedrog, of tijdens haar minderjarigheid, door misbruik van omstandigheden bewogen is toestemming tot de erkenning te geven.

Ook het OM kan vernietiging van de erkenning verzoeken, wegens strijd met de Surinaamse openbare orde, op dezelfde grond als voren opgenomen.⁷⁵

Betwisting van de erkenning

Art. 340 BW biedt de mogelijkheid tot betwisting van de erkenning. Deze rechtshandeling kan door iedere belanghebbende, alsmede het openbaar ministerie, worden ingesteld. De wet geeft verder niet aan wie wordt bedoeld met belanghebbende. Betwisting van de erkenning kan als de afstamming niet in overeenstemming is met de biologische werkelijkheid. De erkenner is niet de biologische vader van het kind. In tegenstelling tot het erkennen van een kind ten overstaan van een bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand, moet de betwisting en vernietiging via een gerechtelijke procedure. De erkenning kan niet zomaar ongedaan gemaakt worden. Het recht bewaakt hierdoor de gevolgen van erkenning.

Bij een verzoek, tot aantasting van de erkenning, gedaan aan de kantonrechter heeft de rechter slechts een beperkte mogelijkheid tot het of nietig verklaren van de erkenning of de erkenning te betwisten. De rechter toetst de vordering op de gronden van nietigheid, welke expliciet bij wet zijn vastgesteld. Bij betwisting heeft de rechter tegenover nietigheid minder mogelijkheden, omdat betwisting geen gronden tot vernietiging van de erkenning aangeeft. Indien in de praktijk een vordering tot vernietiging wordt ingesteld en de gronden niet onder nietigheid vallen dan vult de rechter de gronden aan dat anders dan nietigheid van de erkenning de betwisting wordt bedoeld.⁷⁶ Belangrijk is dat het belang van het kind en/of de feitelijke situatie bij de beoordeling worden meegenomen. Uit het vraaggesprek met mr. Johans kwam verder naar voren dat het in het belang van het kind best kan dat een bepaalde zaak snel wordt behandeld. Bij een zaak waar bijvoorbeeld de naam van het kind voor een diploma- uitreiking al dan niet gecorrigeerd moet zijn, kan het vonnis binnen 1 dag worden gewezen. Het spoedeisend belang speelt ook een rol bij de behandeling van de zaak. Zo zou dus indien bij erkenning voor geboorte, terug draaien van de erkenning nog vóór de geboorte ook mogelijk kunnen zijn.

⁷⁵ Art. 205 lid 2 concept BW.

⁷⁶ Kr 1e Kanton 12 juni 2017, A.R. no. 17-0697, waarbij de rechter bij haar beoordeling de vordering tot nietig verklaring van de erkenning, heeft begrepen als een vordering tot betwisting van de erkenning, omdat naar haar oordeel van de gronden tot nietigverklaring zoals opgesomd in art. 336 BW geen sprake was.

3.3 Belanghebbenden bij vernietiging van de erkenning

De erkenner. De man die in veronderstelling was dat hij de biologische vader van het kind was, of althans redelijkerwijs kon zijn. De erkenner kan in Suriname slechts een vordering tot nietigheid van de erkenning instellen. Hij geldt niet als te zijn een belanghebbende in de zin van de wet.⁷⁷ De rechter verklaarde de erkenner niet ontvankelijk in zijn vordering. De erkenner vorderde de betwisting van de erkenning gedaan op 16 december 1998 folio 502 verleden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Paramaribo in het register der Erkenningen gegrond moest worden verklaard. De overwegingen:

- Ons BW voorziet niet in dat de erkenner zelf, de erkenning van het door hem erkend minderjarig kind kan betwisten; althans hij geldt niet als te zijn een belanghebbende in de zin der wet. Verder kan het al dan niet de biologische vader zijn van het kind, geen grond opleveren voor het betwisten van de erkenning.
- Onder omstandigheden zou de erkenner de nietigheid c.q. vernietiging van de erkenning kunnen vorderen wegens dwang, dwaling of bedrog.

In een uitspraak van het Hof 's- Hertogenbosch 26 februari 2015, ECLI:NL:GHSHE:2015:620, om even terug te komen op vernietiging van de erkenning, slaagde de erkenner er wel in het verzoek te doen op de grond dat hij niet de biologische vader van het kind is en hij door bedreiging, dwaling, bedrog of, tijdens zijn minderjarigheid, door misbruik van omstandigheden daartoe bewogen is. In geval van bedrog of dwaling dient het verzoek te worden gedaan binnen een jaar nadat de verzoeker het bedrog of de dwaling heeft ontdekt.

In deze casus verzoekt de man tot vernietiging van de erkenning op grond van dwaling. De man had een relatie met de moeder van 2000 tot zomer 2012, waaruit er 2 kinderen zijn geboren. Van zomer 2012 tot december 2012 had de moeder een kortstondige relatie met een andere man. In december 2012 waren de man en de moeder weer bij elkaar. In 2013 werd nog een dochter geboren, welke de man tijdens de zwangerschap had erkend. De man die veronderstelde dat hij de biologische vader van het kind was, eiste vernietiging van de erkenning op grond van dwaling, nadat door een DNA- onderzoek is komen vast te staan dat hij niet de biologische vader van het kind was. De man heeft gedwaald op het moment dat hij de ongeboorte vrucht erkende.

⁷⁷Kr 1^e Kanton 02 juli 2002, A.R.no. 012577.

Had hij geweten dat hij niet de biologische vader was van het kind, had hij haar niet erkend. Het Hof heeft de vernietiging van de erkenning van het kind gelast op grond van de volgende feiten:

- het DNA-onderzoek heeft vastgesteld dat de man niet de biologische vader van het kind was;
- onweersproken stelt het Hof verder vast dat de erkenning heeft plaats gehad onder invloed van een wilsgebrek, te weten dwaling.
- het verzoek tot vernietiging is binnen een (1) jaar nadat de dwaling is ontdekt gedaan.
- anders dan de rechtbank heeft beslist, hoefde het belang van het kind bij vernietiging van de erkenning niet bij de beoordeling van het verzoek van de man bij betrokken te worden.

Het (erkende) kind zelf. Het kind staat centraal in een dergelijk proces tot aantasting/ ongedaan maken van de erkenning, daarom wordt het belang van het kind voorop gesteld. Het kind kan de erkenning ongedaan maken als zij de leeftijd van een en twintig (21) jaar heeft bereikt en indien de erkenning had plaats gehad tijdens zijn of haar minderjarigheid. Het minderjarig kind had een dergelijke erkenning niet zelfs kunnen voorkomen.⁷⁸ Het verzoek van meerderjarige kinderen komt veelvuldig voor, die het verzoek doen de erkenning te vernietigen op grond dan de man niet de biologische vader is.⁷⁹

De moeder. In de wet is niet duidelijk aangegeven als de moeder een dergelijke vordering kan instellen. Art. 798 BRV geeft aan dat voor de toepassing van de regels, met betrekking tot het Personen- en Familierecht, onder belanghebbende moet worden verstaan: degene op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtsreeks betrekking heeft. We kunnen dus aannemen dat de moeder ook een dergelijke vordering kan instellen. Zo heeft het Hof de beschikking van de rechtbank bekrachtigd. De moeder had 2 vorderingen, vernietiging van de erkenning van haar minderjarig kind door een ander dan de verwekker en verlenen van (vervangende) toestemming tot erkenning van het minderjarig kind door de biologische vader. De rechtbank heeft bij bestreden beschikking de erkenning van de minderjarige door een ander dan de verwekker vernietigd en de biologische vader de (vervangende) toestemming verleend tot erkenning van het

⁷⁸ Sedney, *SJB* 2018/2.

⁷⁹ Kr 1^e Kanton 09 november 2015, A.R. no. 15-3148, waarbij de vordering voor betwisting van de erkenning werd ingesteld door het meerderjarig kind zelf.

kind.⁸⁰ In het vonnis van de Kantonrechter in het Eerste Kanton d.d. 12 juni 2017, A.R. no. 17-0697, heeft de rechter de betwisting van de erkenning over de 2 minderjarige kinderen ook geldig verklaard. De eis werd ingesteld door de moeder. De moeder leerde de vader-erkenner (hierna te noemen: de man) in december 2009 kennen en heeft in januari 2010 haar toestemming verleend aan de man om de minderjarige kinderen te erkennen. De moeder veronderstelde dat zij een serieuze relatie was begonnen met de man en dat hij niet alleen voor hun zou zorgen, maar ook zou voorzien in de medische voorzieningen. Echter beëindigde hij de relatie kort na de erkenning. De moeder vorderde nietig verklaring van de erkenning van de minderjarigen gedaan door de man. De rechter beoordeelde op grond van art. 340 BW, de vordering te begrijpen als een tot betwisting van de erkenning, omdat er geen sprake was van nietig verklaring op gronden van art. 336 BW. De verklaring van de moeder en de minderjarigen, dat er geen biologische - noch emotionele band bestaat tussen de minderjarigen en de man, heeft de beslissing van de rechter versterkt. Ook het feit dat hij niet is verschenen ondanks deugdelijk te zijn opgeroepen.

De biologische vader. Een verzoek tot het ongedaan maken van de erkenning door de biologische vader (verwekker) van zijn biologische kind is niet mogelijk (zoals het geval van de casus in de inleiding). De biologische vader kan wel het verzoek indienen, als het kind door iemand anders is erkend. Het CBB legt strikt het verband tussen de biologische vader en erkenning, dat erkenning een waarheidshandeling is (zoals we eerder hebben gezien), waardoor indien de biologische vader het verzoek doet tot vernietiging van de erkenning door een andere man, het verzoek moet worden toegewezen. Maar deze zienswijze is achterhaald, bij de beoordeling worden er naar meerdere factoren gekeken, het belang van het kind staat in ieder geval voorop. In sommige gevallen kan het kind al zelfs haar wil bepalen en anders wordt mede beoordeeld met een rapport van het BUFAZ. Het BUFAZ onderzoekt de feitelijke situatie. Daarnaast neemt de rechter bij haar beoordeling ook art. 17 BUPO verdrag mee.⁸¹ Het art. welke gaat over het recht op het zogenoemde ‘family life’.

Zie de uitspraken van de Rechtbank Rotterdam 12 februari 2015, ECLI:NL:RBROT:2015:1266 en het Gerechtshof Amsterdam 10 maart 2015, ECLI:NL:GHAMS:2015:824, waar in beide zaken het verzoek door de vader- verwekker is ingesteld, tot vernietiging van de erkenning door een ander. In de eerste zaak wordt het verzoek door de rechtbank afgewezen; alle omstandigheden

⁸⁰ Hof Arnhem-Leeuwarden, 05 december 2017, nr. 200.215.550/01.

⁸¹Vraagesprek met Mr. A. Johanns, Kantonrechter, 29 oktober 2018.

moeten in overweging worden genomen teneinde te komen tot een oordeel dat gelet op het belang van de minderjarige wenselijk is. De minderjarige woonde al vanaf haar geboorte in gezinsverband met de moeder en de erkenner. Zij hadden duidelijk gemaakt dat indien het kind oud genoeg is, ze haar wel zouden laten weten wie haar biologische vader was. Op grond hiervan vond de rechtbank de enkele vaststelling dat de erkenner niet haar biologische vader was, niet voldoende om over te gaan tot vernietiging van de erkenning. Ook leed de minderjarige aan een gedragsstoornis, naar het oordeel van de rechtbank dus risico's die de minderjarige zullen belemmeren in een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling.⁸²

In de andere zaak heeft de rechtbank de vordering juist toegewezen, maar deze is bestreden door het Hof. De moeder en de verwekker hebben nimmer samen gewoond, maar uit een vroegere relatie is een kind geboren. De verwekker stelde dat de moeder hem van de erkenning heeft afgehouden. De moeder stelde dat de verwekker geen vaderrol op zich wilde nemen en daarom in eerste instantie niet wilde erkennen. De nieuwe partner van de moeder erkende dus het kind. De verwekker stelt kort daarna het verzoek in tot vernietiging van de erkenning. Het Hof oordeelde dat de vader eerder vervangende toestemming moest vragen; zijn aangevoerde omstandigheden die het verzoek tot vervangende toestemming in de weg stonden waren voor het Hof onvoldoende.

De bovengenoemde belanghebbenden, met uitzondering van de erkenner (de ander dan de verwekker), kunnen zowel de vordering tot verklaring van de nietigheid, als de vordering tot betwisting van de erkenning instellen. De erkenner kan zoals wij hebben gezien geen vordering tot betwisting indienen. Althans hij wordt niet geacht een belanghebbende te zijn in de zin van de wet. In geval van betwisting van de erkenning kunnen ook de volgende belanghebbende het verzoek doen:

De bloedverwanten van de erkenner. Indien na bewijs vaststaat dat de man niet de biologische vader van het erkende kind is, komt hen het recht toe de erkenning te betwisten. In de praktijk worden de meeste zaken door de bloedverwanten van de erkenner (erfgenamen van de erkenner) ingediend, de moeder, broers, zussen of andere kinderen van de erkenner die het niet mee eens zijn dat het niet biologisch kind van de erkenner erft.⁸³ In het vonnis van 12 maart 2018, A.R. no.

⁸² Zie ook het vonnis Kr 1e Kanton 27 maart 2017, A.R. no. 15-2127, waarbij de gedaagde (de moeder) deze uitspraak overlegde.

⁸³ Asser/ de boer 1998, p. 526 – 527.

16- 5624, hebben de vader en de moeder van de erkenner de vordering tot betwisting van de erkenning ingesteld op de enkele grond dat hun zoon niet de biologische vader van kind A is en dat kind A dus ten onrechte zal deelnemen in zijn nalatenschap. De moeder en de erkenner zijn een relatie begonnen toen kind A 1 jaar oud was. Kind A is dus een voorkind van de moeder. Vervolgens is uit de relatie tussen de moeder en de erkenner een zoon geboren, welke wij zullen aanduiden als kind B. Kind A en Kind B zijn door de man erkend als zijn natuurlijke kinderen. Later stond de man achter de vordering van zijn ouders, omdat hij dacht dat de erkenning toen het beste voor kind A zou zijn. Bij de beoordeling heeft de rechter, ondanks de vader achter de vordering van zijn ouders stond, het belang van het kind het zwaarst woog. Het kind zag de man als haar papa en zou het niet leuk vinden als haar naam zou veranderen. Ook in deze zaak heeft de rechter bij haar beoordeling het rapport van BUFAZ meegenomen. De vordering van de ouders werd afgewezen. In een andere zaak zijn de ouders van de erkenner in Hoger Beroep gegaan tegen het besluit van de Kantonrechter in Eerste Aanleg. Het Hof heeft in deze zaak het vonnis van de Kantonrechter vernietigd en de vordering van de ouders wel toegewezen. Het Hof stelde dat iedere erkenning kan worden betwist, omdat de wet geen uitzondering maakt voor erkenning gevolg door wettiging.⁸⁴

De bloedverwanten van de moeder. Zij kunnen eveneens de vordering tegen de man instellen, wanneer blijkt dat hij niet de biologische vader van het kind is.

Het Openbaar Ministerie (het O.M.). Het O.M. is expliciet in de wet aangehaald om de vordering tot betwisting te mogen in stellen. Het O.M. kan ingrijpen wanneer de erkenning tegen het recht is of op gronden aan het algemeen belang ontleend.⁸⁵

3.4 Rechtsgevolgen van een vernietigde erkenning

Een vonnis, waarbij betwisting van de erkenning gegrond is verklaard, die in kracht van gewijsde is gegaan, wordt geacht dat de erkenning nimmer burgerlijke gevolgen heeft gehad.⁸⁶ Het erkende kind verkeert terug in de staat als voor de erkenning het geval was; als natuurlijk niet- erkend kind van de moeder en slechts in familierechtelijke betrekkingen tot de moeder. Het kind verkrijgt weer de geslachtsnaam en de nationaliteit van de moeder nadat het vonnis is ingeschreven in de akten van erkenning. Er dient mogelijk ook een aantekening gemaakt te

⁸⁴ HvJ d.d. 09 oktober 1992, nr. 13096.

⁸⁵ Sedney, *SJB* 2018/2.

⁸⁶ Art. 340 lid 2 BW.

worden van de teruggedraaide erkenning op de geboorte akte. Verder erft het kind alleen van de moeder en oefent zij alleen het gezag uit; ze is van rechtswege voogdes.⁸⁷ Het kind behoeft bij huwelijksvoltrekking ook alleen de toestemming van de moeder. Wel dient de biologische vader te blijven voorzien in het onderhoud en de verzorging van het kind.⁸⁸ De moeder hoeft geen toestemming van de erkenner om te mogen reizen met het kind.

⁸⁷ Art. 405 BW.

⁸⁸ Art. 342 BW.

Conclusie en Aanbevelingen

Conclusie

Art. 3 van het Burgerlijk Wetboek is de basis voor elk recht welke de ongeboren vrucht geniet. Dit artikel is de wettelijke basis voor erkenning voor geboorte. Het artikel kent rechten (bescherming) toe aan de vrucht, indien haar belang het vordert. Ook bij de analyse van de rechtsbescherming is dit artikel naar analogie toegepast op het recht op leven uit verschillende verdragen. Het belang omvat de vermogensrechtelijke – en niet vermogensrechtelijke aangelegenheden. De erkenning zoals nu duidelijk blijkt is een niet vermogensrechtelijke aangelegenheid. Erkenning scheidt een juridische band; er ontstaan familierechtelijke betrekkingen tussen een (ongeboren) kind en een man, die niet perse de biologische vader van het kind hoeft te zijn. Het kind heeft zoals is gebleken het recht te weten wie diens vader is, maar ook het recht om contact met hem te hebben. De vader kan zoals gebleken is de biologische vader, verwekker zijn of de man die het kind niet heeft verwekt, maar het wel als het zijne erkend, de feitelijke vader. Door het kind te erkennen wordt de vader, biologische of feitelijke, de juridische vader. We hebben verder gezien dat erkenning mogelijk is voor, tijdens of na de geboorte, bij akte ten overstaan van een daartoe bevoegde ambtenaar van de Burgerlijke Stand. Erkenning voor de geboorte wordt ook wel aangeduid als erkenning van de ongeboren vrucht. Wij hebben verder ook gezien dat de vrucht levend ter wereld dient te komen, wil er sprake zijn van rechtens vaststaande erkenning voor geboorte. Indien de vrucht dood ter wereld komt, wordt het geacht nooit te hebben bestaan en kan van erkenning dus ook geen sprake zijn. Op grond van het bovenstaande komt het belang van de rechtsbescherming van de vrucht naar voren. Zonder de vrucht kan er geen sprake zijn van een kind. Erkenning dient verder te geschieden met toestemming van de moeder of het kind zelfs indien deze meerderjarigheid heeft bereikt. Geeft de moeder de toestemming niet, kan de man dan aan de Kantonrechter vragen hem vervangende toestemming te verlenen om tot erkenning over te gaan. We hebben ook gezien dat het ontstaan van familierechtelijke betrekkingen niet het enige rechtsgevolg van erkenning is. Het (ongeboren) kind dat voor de erkenning alleen in familierechtelijke betrekkingen stond tot de moeder, komt na de erkenning niet alleen ook in familierechtelijke betrekkingen te staan met de vader, maar krijgt tevens zijn naam, nationaliteit en erft mee in zijn nalatenschap bij zijn overlijden. Wij hebben gezien dat het erkende kind bij huwelijksvoltrekking ook toestemming van de vader behoeft en dient de vader het kind te onderhouden en verzorgen, zelfs al is deze niet

erkend. Wel dient hij om het gezag over het erkende kind te kunnen krijgen, het verzoek te doen bij de kantonrechter. De vader doet het verzoek hem te benoemen tot (toeziend) voogd. De moeder is van rechtswege voogdes. We hebben nog een gevolg gezien die niet bij wet is geregeld, dat de vader toestemming aan de moeder moet verlenen indien zij met het kind buiten de grenzen wilt treden. De moeder moet dus toestemming van vader als zij met het kind op vakantie wenst te gaan.

De biologische vader kan de door hem gedane erkenning niet terug draaien. Wel kan de biologische vader het verzoek doen tot het ongedaan maken van de erkenning gedaan door een ander. De Surinaamse wetgeving biedt de mogelijkheid tot de nietigverklaring van de erkenning en de betwisting van de erkenning. De ander dan de verwekker (niet- verwekker), de man die het kind niet biologisch heeft verwekt, maar het kind wel als zijn natuurlijk kind erkent, kan de erkenning slechts ongedaan maken op gronden van nietigheid. De gronden opgesomd in art. 336 BW. De niet- verwekker kan geen vordering instellen tot het betwisten van de erkenning. Uit het vonnis van 2 juli 2002, A.R. 012577 is de erkenner niet ontvankelijk verklaard in zijn vordering tot betwisting van de door hem gedane erkenning. Althans hij wordt niet gezien als te zijn een belanghebbende op grond van art. 340 BW. Uit Nederlandse jurisprudentie hebben wij gezien dat de niet- verwekker ook een vordering tot vernietiging kan instellen voor het ongedaan maken van de erkenning op de enkele grond dat hij niet de biologische vader is van het kind. Wie de wet wel verstaat onder belanghebbende zijn onder andere de erfgenamen van de erkenner/niet-verwekker. Zoals is gebleken komt het in de praktijk wel vaker voor dat deze groep een vordering tot betwisting van de erkenning gedaan door de niet-verwekker instelt, om te voorkomen dat het kind of kinderen mee erft of erven in de nalatenschap van de erkenner/niet-verwekker. Andere belanghebbende die de vordering tot vernietiging van de erkenning kunnen instellen zijn de moeder, het erkende kind zelf (indien meerderjarig), bloedverwanten van de erkenner en/of van de moeder en het Openbaar Ministerie. Het vorderen van de vernietiging van de erkenning is in Suriname nog niet mogelijk. Althans het is in Suriname nog geen gelden recht. Het concept BW biedt de mogelijkheid tot vernietiging van de erkenning, maar het concept BW is geen geldend recht. Het rechtsgevolg dat voortvloeit, indien een dergelijke vordering van nietigheid dan wel betwisting van de erkenning is toegewezen, is dat het erkende kind terug keert in de staat als voor de erkenning het geval was. Het kind is een natuurlijk niet- erkend kind van de moeder en staat slechts in familierechtelijke betrekkingen tot haar.

Aanbevelingen

Ten aanzien van de rechtsbescherming van de ongeboren vrucht. Om onduidelijkheid te voorkomen, kan de wetgever expliciete bescherming opnemen voor de ongeboren vrucht en haar recht op leven. We hebben weliswaar art. 3 BW, maar dit artikel beschermt de vrucht slecht als het belang het vordert. Het belang in de zin van het artikel is puur vermogensrechtelijk van aard. Toch hebben we ook gezien dat dit artikel ook voor de erkenning van de ongeboren vrucht de basis vormt. Erkenning is niet- vermogensrechtelijk. We zien dus dat dit artikel op verschillende wijzen wordt geïnterpreteerd om de rechten van de ongeboren vrucht te kunnen dekken. Wij hebben in deze thesis het belang verruimd met het recht op leven. Dat de vrucht ook op basis van dit artikel recht heeft op leven aangezien haar dit recht niet expliciet wordt toegekend.

Ten aanzien van de erkenning van de ongeboren vrucht. Er zou misschien expliciet bij wet de erkenning van de ongeboren vrucht vastgesteld kunnen worden en/of bekendheid geven dat erkenning van de vrucht mogelijk is. En zoals de mogelijkheid er bestaat op grond van art. 332 BW tot wettiging van reeds overleden kinderen, de mogelijkheid te bieden dat erkenning ook kan indien het kind reeds overleden is. Met dezelfde gedachtegang als bij wettiging van overleden kinderen.

Ten aanzien van de vernietiging van de erkenning. In beginsel is vernietiging van de erkenning niet mogelijk voor de man die het kind heeft erkend. Toch kan de erkenner, de man die niet heeft verwekt maar het kind wel als zijn kind heeft erkend, vernietigen/ terugdraaien. Voor nu heeft de erkenner slechts de mogelijkheid, op grond van een wilsgebrek of een of ander grond opgesomd in art. 336 BW, tot het nietigverklaren van de erkenning. Anders indien het concept BW een feit is kan hij de erkenning doen vernietigen op de enkele grond dat hij niet de biologische vader is. Dit zal het toewijzen van de vernietiging vergemakkelijken, omdat het bewijs duidelijk zal zijn. Integenstelling tot het bewijs welke aangeleverd dient te worden indien er mogelijk sprake is van een wilsgebrek. De biologische vader kan dan ook zijn vordering baseren op vernietiging van de erkenning gedaan door een ander op dezelfde grond. Aanbevolen wordt het concept BW aan te nemen, zodat het tot geldend recht behoort.

Bronvermelding

Literatuurlijst

- Asser/ de Boer 1998

J. De Boer, *Mr. C. Asser's handleiding tot beoefening van het Nederlands burgerlijk recht. Personen en Familierecht*, Deventer: Tjeenk Willink 1998.

- Asser/ de Boer 2006

J. De Boer, *Mr. C. Asser's handleiding tot de beoefening van het Nederlands burgerlijk recht*, (Asser's serie deel 1), Deventer: Kluwer 2006.

- Asser/ de Ruiters 1974

J. De Ruiters, *Mr. C. Asser's Handleiding tot de beoefening van het Nederlands Burgerlijk recht. Personen en Familierecht*, Zwolle: W.E.J. Tjeenk Willink 1974.

- Bollen, Klomp & Schellaas 2006

C. Bollen, R. Klomp & H. Schellaas, *Verbintenissenrecht geschets*, (Tweede druk), Nijmegen: Libri 2006.

- Doek 2009

J.E. Doek e.a., *Jeugdrecht en jeugdzorg*, Amsterdam: Elsevier Juridisch 2009.

- Enkelaar 2009

A.C. Enkelaar & A.M.I. van der Does, *'Ouderlijke (o)nverantwoordelijkheid, al voor de geboorte'*, FJR 2009.

- Leenen 2007

H.J.J. Leenen e.a., *Handboek gezondheidsrecht. Rechten van mensen in de gezondheidszorg*, (deel 1) Houten: Bohn Stafleu van Loghum 2007.

- Meuwese 2005

S. Meuwese e.a., *Handboek Internationaal Jeugdrecht*, Nijmegen: Juridische Uitgeverij Ars Aequi 2005.

- Mourik 2015

M.J.A. van Mourik & A.J.M. van Nuytinck, *Personen- en familierecht, huwelijksvermogensrecht en erfrecht*, Deventer: Wolters Kluwer 2015.

- Os van & Hendriks 2010

E.C.C. van Os & A.C. Hendriks, “*Wie is de baas over de baarmoeder? Mensenrechtelijke aspecten van de bescherming aan ongeborenen*”, FJR, 2010.

- Pitlo/van der Burght e.a. 2002

Gr. Van der Burght & J.E. Doek, *Het Nederlands Burgerlijk Wetboek. Personen – en Familierecht*, Deventer: Kluwer 2002.

- Vlaardingerbroek 2011

P. Vlaardingerbroek e.a., *Het hedendaagse personen- en familierecht- behoudens het huwelijksvermogensrecht*, Deventer: Kluwer 2011.

Internetsites

- ‘Universele Verklaring van de Rechten van de mens (UVRM)’, *Amnesty International* 11 juni 2017, Amnesty.nl.
- ‘Samenwoning; situatie waarbij ongehuwd een duurzame gemeenschappelijke huishouding wordt gevoerd’. *Encyclo.nl*, 10 november 2018.
- ‘Moeder maakt geen bastaard’, *Lycaeus Juridisch Woordenboek* 25 november 2018, juridischwoordenboek.nl.

Vraaggesprekken

- Mr. Alida Johannis, Kantonrechter, 29 oktober 2018.
- Dhr. Anton Paal, ambtenaar van de Burgerlijke Stand, 30 oktober 2018.

Wetgeving

- Burgerlijk Wetboek van Suriname, herziene editie 1869 – 2006, GB 1860 no. 4 zoals laatselijk gewijzigd bij SB 2004 no. 25.
- Wetboek van Strafrecht, G.B. 1911 no. 1, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2012 no. 70.
- Wet van 12 september 2014, houdende nadere wijziging van de Wet van 24 november 1975, tot regeling van het Surinamerschap en het Ingezetenschap (Wet regeling Surinamerschap en Ingezetenschap, G.B. 1975 no 171 zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2002 no. 22.
- Memorie van Toelichting, WET van 30 maart 2015, houdende nadere wijziging van het Wetboek van strafrecht (G.B. 1911 no. 1, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 2012 no. 70) in verband met herziening van het wetboek van Strafrecht.

Verdragen

- Het Verdrag inzake Burger- en Politieke rechten, 16 december 1966.
- Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden, Rome 4 november 1950.
- De Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens, Parijs 10 december 1948.
- Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, New York 20 november 1989.

Jurisprudentie

- EHRM 8 juli 2004, nr. 53924/00 (*Vo/Frankrijk*).
- EHRM 10 april 2007, nr. 6339/05 (*Evans/Verenigd Koninkrijk*).
- HR 03 februari 2011, nr. 20/2011(*Kroon- arrest*).
- Gerechtshof 's-Hertogenbosch 26 februari 2015, ECLI:NL:GHSHE:2015:620.
- Rechtbank Rotterdam 12 februari 2015, ECLI:NL:RBROT:2015:1266 .
- Gerechtshof Amsterdam 10 maart 2015, ECLI:NL:GHAMS:2015:824.
- Kantonrechter 1^e Kanton 27 maart 2017, A.R. no. 152127.
- Kantonrechter 1^e Kanton 25 juni 2018, A.R. no. 133225.
- Kantonrechter 1^e Kanton 12 juni 2017, A.R. no. 17-0697.
- Kantonrechter 1^e Kanton 02 juli 2002, A.R.no. 012577.
- Kantonrechter 1^e Kanton 09 november 2015, A.R. no. 15-3148.
- Hof Arnhem-Leeuwarden, 05 december 2017, nr. 200.215.550/01.
- Kantonrechter 1^e Kanton 12 maart 2018, A.R. no. 16- 5624.
- HvJ d.d. 09 oktober 1992, nr. 13096.

Surinaams Juristen Blad

- S.V. Sedney, 'Enkele aspecten van het natuurlijk kind en aantasting c.q. vernietiging hiervan op vordering van de moeder, indien de erkenner tevens de biologische vader van het kind is', SJB 2018/2, p. .

Arno. 152127

Beschikking

Kantongerecht in het eerste kanton

Arno. 152127

27 maart 2017

Beschikking in de zaak van

De vader - biologisch
[redacted], wonende te Paramaribo,
eiser,
gemachtigde: mr. N. U. van Dijk, advocaat,

tegen

de moeder
[redacted], wonende te Paramaribo,
gedaagde,
gemachtigden: mr. A. Van der San en mr. C.A.F. Meijenaar, advocaten.

De kantonrechter-plaatsvervanger spreekt in deze zaak, in naam van de republiek, de navolgende beschikking uit:

Wij, Kantonrechter in het eerste kanton;
Gezien de stukken;
Gehoord de eiser en de moeder;

Eiser heeft bij inleidend rekest op te dezer plaatse als ingelast te beschouwen gronden verzocht om hem toe te staan over te gaan tot erkenning van de minderjarige *kind* [redacted], geboren op [redacted] te Paramaribo, uit gedaagde, als zijn natuurlijk kind;

Ten dage van verhoor ter terechtzitting met gesloten deuren bepaald d.d. 22 juni 2015, 13 juli 2015 en 10 augustus 2015 zijn eiser en gedaagde verschenen en gehoord;

De inhoud van de processen-verbaal ter terechtzitting dienen als hier ingelast te worden beschouwd;

Wij hebben hierna beschikking bepaald op heden.

Overwegende, dat gedaagde op het gevorderde heeft verklaard geen toestemming te willen verlenen voor de erkenning omdat zij bevreesd is dat eiser haar zal gaan dwarsbomen en boycotten bij de opvoeding van de minderjarige, met name zal hij tegenwerken wanneer zij plannen zal maken om op reis te gaan met de minderjarige; dat eiser geen bijdrage levert in de opvoeding en dat de communicatie steeds moeizaam verloopt; dat hij zich zodanig gewelddadig heeft gedragen dat er tegen hem een

beschermingsbevel is uitgevaardigd; dat zij het niet in het belang van de minderjarige acht;

Overwegende, dat, vanwege het feit dat de gedaagde ernstige twijfels had uitgesproken over de vraag of het in het belang van de minderjarige moet worden geacht om de toestemming voor de erkenning te verlenen, het Bureau Familierechtelijke zaken was gevraagd om onderzoek te doen naar het belang van de minderjarige in deze en advies uit te brengen omtrent het gevorderde;

Overwegende, dat het Bureau Familierechtelijke zaken heeft gerapporteerd dat het in het belang van de minderjarige geacht moet worden dat de eiser tot erkenning van de minderjarige overgaat;

Overwegende, dat de gedaagde zich over het rapport van het Bureau heeft uitgelaten waarbij zij aanvoerde dat het Bureau niet in zijn beoordeling heeft meegenomen dat er een beschermingsbevel tegen de eiser is uitgevaardigd en dat de negatieve gevoelens die eiser had jegens gedaagde nog niet zijn verwerkt; voorts dat zij nog bang is voor eiser; zij voerde aan dat ingevolge de rechtspraak het belang van eiser om een familierechtelijke betrekking met het kind tot stand te brengen niet zo zwaar kan wegen als het belang van het kind en de moeder bij een ongestoorde relatie, die zou kunnen worden geschaad als er tot erkenning wordt overgegaan; bij de afweging dienen de belangen en de risico's meegenomen te worden, immers een eenmaal gedane erkenning is onomkeerbaar;

Overwegende, dat zowel gedaagde als eiser rechtspraak hebben overgelegd waaruit blijkt dat bij het verzoek tot toestemming om te erkennen een belangenafweging gemaakt moet worden, waarbij het belang van de minderjarige centraal staat;

Overwegende, dat de uitspraak van rechtbank Den Haag, overgelegd door gedaagde, betrof een minderjarige die 13 jaar oud was, die op 8-jarige leeftijd op de hoogte is gebracht van het feit dat de betreffende persoon zijn vader was; voorts dat de minderjarige, die een ander persoon als zijn vader zag, zich verzette tegen de erkenning van de man. De bijzondere curator in deze casus was van mening dat de erkenning niet in het belang van de minderjarige was omdat de minderjarige zich verzette en de eventueel nieuwe opgelegde structuren een bedreiging konden vormen voor bestaande structuren. De minderjarige had tijdens het verhoor aangegeven dat hij zich verzette tegen de erkenning en een ander persoon als zijn vader zag;

Overwegende, dat uit de overgelegde uitspraak blijkt dat meegenomen moet worden het belang van de minderjarige, het belang van de verzoeker en het belang van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de minderjarige; uit de uitspraak blijkt tevens dat ervan uitgegaan wordt dat van schade aan de belangen van de minderjarige sprake is indien er ten gevolge van de erkenning voor hem een reëel risico is dat hij wordt belemmerd in een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling;

Overwegende, dat, alhoewel de gedaagde ervan uitgaat dat het Bureau bij zijn rapportage niet heeft meegenomen dat er een beschermingsbevel is uitgevaardigd tegen eiser en ook niet heeft meegenomen dat er nog negatieve gevoelens bestaan bij eiser ten aanzien van gedaagde, uit het rapport van het Bureau blijkt dat deze wel heeft meegenomen dat er een bevel is uitgevaardigd en ook heeft voorgesteld dat de ouders begeleid worden;

Overwegende, dat het Bureau na het onderzoek tot de slotsom is gekomen dat het wel in het belang van de minderjarige wordt geacht om de eiser de toestemming te geven tot de erkenning;

Overwegende, dat de kantonrechter na verhoor van partijen en kennisname van de conclusies en de rechtspraak, en van het rapport van het Bureau van oordeel is dat het niet is gebleken dat er sprake is van een situatie waarbij er als gevolg van de erkenning door de eiser van de minderjarige een reëel risico zou ontstaan dat de minderjarige zou worden belémmerd in een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling; om die reden is er geen sprake van dat de enkele erkenning van de minderjarige zijn belang zou schaden;

Overwegende, dat op grond van het hiervoor overwogene het gevorderde zal worden toegelaten;

Beschikkende:

de vader - biologisch

Verlenen toestemming aan [REDACTED] wonende aan de [REDACTED] te Paramaribo, om zijn minderjarig kind [REDACTED] geboren op [REDACTED] te Paramaribo, folionummer 1133, uit [REDACTED], [REDACTED] te erkennen als zijn natuurlijk kind.

Aldus gegeven te Paramaribo op maandag 27 maart 2017, door de kantonrechter-plaatsvervanger in het eerste kanton mr. A.C. Johanns, in tegenwoordigheid van de griffier mr. L. Radhoe.

arno. 133225

KANTONRECHTER IN HET EERSTE KANTON

A.R. no. 133225

25 juni 2018

Vonnis in naam van de Republiek Suriname
in de zaak van:

de vader, biologisch
[redacted] wonende te Paramaribo,
eiser,
gemachtigde: mr. E. A. Glunder, advocaat,
hierna te noemen: "de vader",

tegen

DE [redacted], rechtspersoon, met name het Ministerie van Binnenlandse Zaken,
gevestigd en kantoor houdende te Paramaribo,
gedaagde,
gemachtigde: mr. N. Ramnarain, advocaat,
hierna te noemen: "de Staat".

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Dit blijkt uit de volgende processtukken en/of -handelingen:
- het verzoekschrift, met producties, dat op 25 juli 2013 is ingediend bij de griffier der kantongerechten;
 - de conclusie van antwoord,
 - de conclusie van repliek,
 - de conclusie van dupliek,
 - de rolbeschikking d.d. 27 maart 2017, aangetekend op de kaft van het procesdossier,
 - het proces-verbaal van het verhoor van de minderjarige d.d. 14 mei 2018.
- 1.2. Hierna is de uitspraak nader bepaald op heden.

2. De feiten

- 2.1 De vader is op 12 december 1974 gehuwd met *huidige partner vd vader* [redacted] a welk huwelijk tot heden in stand is.
- 2.1 Op 23 november 1998 is te Paramaribo *kind A* [redacted], hierna te noemen de minderjarige, geboren uit *de moeder* [redacted] als biologisch kind van de vader.
- 2.2 De minderjarige woont vanaf hij drie maanden oud is bij de vader en diens echtgenote en wordt sedert dien door hen verzorgd.
- 2.3 De moeder is bij beschikking van 12 november 2007 uit de voogdij ontheven en de vader is tot voogd benoemd.
- 2.4 De vader heeft het verzoek gedaan aan de Staat om de minderjarige te kunnen erkennen.
- 2.5 De Staat heeft daartoe geen medewerking verleend.

3. De vordering en de grondslag daarvan

- 3.1. Eiser vordert dat de Staat wordt veroordeeld om de gevraagde erkenning te honoreren en benodigde akte op te maken en voorts daarvan melding te doen in de daartoe

arno. 133225

bestemde registers van de Burgerlijke Stand van Paramaribo op straffe van een dwangsom.

- 3.2 Eiser voert als grondslag aan dat het recht van de vader en de minderjarige op "family-life" is neergelegd in het Bupo verdrag waar Suriname partij bij is en dat de verdragsbepalingen voorrang genieten boven de wettelijke bepalingen welke de erkenning in de weg zouden staan.

4. De beoordeling

4.1 De kantonrechter overweegt dat de Staat zich heeft beroepen op de nationale wettelijke bepalingen waarbij de Staat aanvoert dat de verdragsbepalingen niet verbindend zijn.

4.2 De kantonrechter overweegt dat de vader zich beroept op de Surinaamse rechtspraak met name de uitspraak van 4 maart 2003 in de zaak bekend onder arno. 030754 en de uitspraak van 11 juli 2012 in de zaak bekend onder arno. 112372.

4.3 In de hiervoor genoemde uitspraken is door de kantonrechter overwogen dat artikel 105 van de Grondwet voorschrijft dat bepalingen in verdragen welke naar de inhoud een ieder kunnen binden, verbindende kracht hebben nadat zij zijn bekend gemaakt. Artikel 106 van de Grondwet bepaalt dat nationale wettelijke regelingen geen toepassing zullen vinden wanneer deze wettelijke regelingen niet verenigbaar zijn met een verdragsbepaling welke een ieder verbindende inhoud hebben.

4.4 In beide uitspraken is de kantonrechter tot de slotsom gekomen dat de verdragsbepaling met betrekking tot het recht op family-life naar inhoud een ieder verbindende bepaling is en dat de omstandigheden in die respectieve zaken tot de slotsom leiden dat de nationale wettelijke bepaling geen toepassing kan hebben, omdat die bepaling niet verenigbaar is met de verdragsbepaling.

4.5 Nu de onderhavige zaak gelijk is aan de zaken die in voornoemde rechtzaken aan de orde waren, geldt ook in de onderhavige zaak dat het nationale wetsartikel buiten toepassing moet blijven omdat deze niet verenigbaar is met de verdragsbepaling.

4.6 Voorts is het uit de schriftelijke verklaring van de echtgenote van de vader en de verklaring ter zitting van de minderjarige niet gebleken dat er enig belang bestaat dat de aanspraak van de vader en de minderjarige op family-life in de weg zou staan.

4.7 Het gevorderde zal daarom worden toegewezen.

4.8 De kantonrechter zal de overige stellingen en weren van partijen niet verder bespreken nu deze niet langer relevant zijn en de proceskosten, gezien de aard van het gevorderde, tussen partijen compenseren in dier voege dat elk der partijen de eigen kosten draagt.

5. De beslissing

5.1 Veroordeelt de Staat om binnen 1 (één) maand na betekening van dit vonnis de vader toe te laten tot het afleggen van de verklaring van erkenning als zijn natuurlijk kind van de minderjarige: ██████████, geboren op 23 november 1998 te Paramaribo uit ██████████ ██████████, ten overstaan van de daartoe aangewezen ambtenaar en van deze erkenning een akte op te maken en deze akte in te schrijven in het register van erkenningen van Paramaribo;

5.2 Veroordeelt de Staat om binnen 1 (één) maand na betekening van dit vonnis van deze erkenning aantekening te maken op de geboorte akte van de minderjarige;

5.3 Veroordeelt de Staat om bij wege van dwangsom aan de vader te betalen het bedrag van SRD.1.000,- (eenduizend Surinaamse dollar) per dag, het maximum van SRD.500.000,-

arno. 133225

(vijfhonderd duizend Surinaamse dollar) niet te bovengaand, voor iedere dag dat de Staat nalatig blijft om aan de veroordeling te voldoen;

5.4 Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad,

5.5 Compenseert de proceskosten tussen partijen in dier voege dat elk dar partijen de eigen kosten draagt.

Aldus gewezen en in het openbaar uitgesproken ter terechtzitting van maandag 25 juni 2018 door de kantonrechter-plaatsvervanger in het Eerste Kanton te Paramaribo, mr. A.C. Johanns, in tegenwoordigheid van de fungerend griffier mr. L.R. Radhoe.

KANTONRECHTER IN HET EERSTE KANTON

A.R. no. 17-0697

12 juni 2017

**Vonnis in naam van de Republiek Suriname
in de zaak van:**

De moeder
[redacted], handelende in privé en in de hoedanigheid van
wettelijke vertegenwoordiger van de twee minderjarige kinderen: [redacted]
[redacted] en [redacted], allen wonende aan de [redacted]
[redacted] in het district Para,
eiseres,
gemachtigde: mr. M.A. Gout, advocaat,

tegen

de vader-erkenner
[redacted]
wonende aan de A. Pikaweg no. 45 te Bernarddorp in het district Para,
gedaagde,
niet verschenen.

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Dit blijkt uit de volgende processtukken en/of -handelingen:
- het verzoekschrift, met producties, dat op 13 februari 2017 is ingediend bij de griffier der kantongerechten;
 - tegen de niet verschenen gedaagde is verstek verleend;
 - Het proces-verbaal van de zitting van 8 mei 2017.

1.2. Hierna is de uitspraak bepaald op heden.

2. De feiten

2.1. Verzoekster [redacted] heeft de gedaagde in december 2009 leren kennen.

2.2. Op 8 januari 2010 heeft gedaagde de twee minderjarige kinderen *kind I* [redacted] en *kind II* [redacted], geboren op respectievelijk [redacted] 1997 en [redacted] 2003 als zijn natuurlijke kinderen erkend.

3. De vordering en de grondslag daarvan

3.1. Eiseres vordert dat bij vonnis nietig zal worden verklaard de erkenning van de minderjarigen gedaan door gedaagde.

3.2. Eiseres heeft aan zijn vordering ten grondslag gelegd dat de erkenning gebaseerd was op de veronderstelling bij de moeder dat zij met gedaagde een serieuze relatie was begonnen en dat hij voor hun zou zorgen waarbij hij er ook zorg voor zou dragen dat de medische voorzieningen voor haar en de kinderen in orde gemaakt konden worden; kort na de erkenning heeft hij echter de relatie beëindigd.

4. De beoordeling

4.1. De kantonrechter overweegt dat de wet in artikel 336 BW enkele gronden noemt die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de erkenning, van welke gronden naar het oordeel van de kantonrechter in casu geen sprake is. De wet biedt echter in artikel 340 BW de mogelijkheid dat belanghebbenden de erkenning betwisten.

4.2. De kantonrechter heeft uit de verklaringen van de moeder en de minderjarigen begrepen dat zij wel gronden hebben om te vragen de erkenning te betwisten waardoor de vordering begrepen zal worden als een vordering tot betwisting van de erkenning.

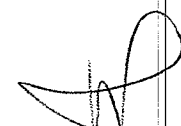
4.3. Nu de moeder en de minderjarigen hebben aangegeven dat er geen biologische band en ook geen emotionele band bestaat tussen de minderjarigen en de gedaagde, en daarbij de gedaagde, ondanks daartoe deugdelijk te zijn opgeroepen niet ter zitting is verschenen, ziet de kantonrechter gronden om de betwisting van de erkenning geldig te verklaren.

5. De beslissing

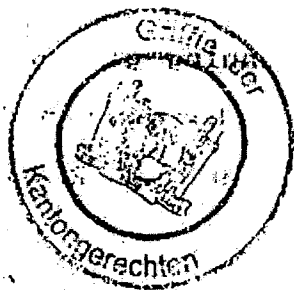
5.1. Verleent toestemming aan eiseres om kosteloos te procederen.

5.2. Verklaart geldig de betwisting van de erkenning gedaan door de eiseres, namelijk de erkenning gedaan door ~~de vader-erkenner~~ op 8 januari 2010, in het district Para, folio 5, van de minderjarige kinderen ~~Kind I~~ a, geboren op ~~1997~~ 1997 in het district Para, folio 10, en ~~Kind II~~ b, geboren op ~~2003~~ 2003 te Paramaribo, folio 3352, beiden uit ~~de moeder~~;

5.3. Gelast dat hiervan aantekening wordt gemaakt op de erkenningsakte en de geboorteakten van de minderjarigen in het Register van Geboorten en het Register van Erkenningen;

KOSTELOOS
 A.R. NO. 012577
 S.P.

2 JULI 2002

RINALDO, wonende aan de Ephraemzegen
 ; no. 8 in het distrikt Wanica, voor wie als gemach-
 tigde optreedt, Mr. I.S. ASARFI-LALJI, advocaat;

eiser,

tegen

WINANDA, wonende aan de Ephraemzegen,
 no. 8 in het distrikt Wanica;

gedaagde,

De Kantonrechter in het Eerste Kanton spreekt in deze
 zaak In Naam van de Republiek het navolgende vonnis uit:

Wij, Kantonrechter in het Eerste Kanton;

Gezien de stukken;

Gehoord eiser;

Overwegingen ten aanzien van de feiten:

De eiser heeft bij het inleidend rekest op te dezer
 plaatse als ingelast te beschouwen gronden heeft gevorderd:

dat bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad op de minuut op
 alle dagen en uren:

- A. Eiser toe te staan kosteloos te mogen procederen
- B. De betwisting van de erkenning gedaan op 16 december 1990 folio 502 verleden voor de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Paramaribo in het register der Erkenningen gegrond zal worden verklaard.

Te dienende dage zijn eiser vertegenwoordigd door zijn gemachtigde, advocaat, Mr. I.S. ASARPI-LALJI, en gedaagde in persoon ter terechtzitting verschenen, waarna de gemachtigde van eiser voor eis overeenkomstig vermeld verzoekschrift heeft geconcludeerd;

De gedaagde is in persoon verschenen en heeft verklaard: Ik erken de gestelde feiten en verklaart voorts, dat ene de vader is van het kind.

De gemachtigde van eiser en gedaagde hebben bij mondelinge conclusie voor re- en dupliek gepersisterd bij hun stellingen;

Wij hebben hierna vonnis bepaald op heden;

Overwegingen ten aanzien van het recht:

Ons Burgerlijk recht voorziet er niet in dat de erkener zelf, de erkenning van het door hem erkend minderjarig kind kan betwisten; immers hij geldt niet als te zijn een belanghebbende in de zin der wet.

Het enige vereiste om tot erkenning over te gaan is de 100

stemming van de moeder van het kind: het al dan niet zijn van de biologische vader van het kind, vermag de erkenner geen grond op te leveren voor het al dan niet betwisten van de erkenning.

Onder omstandigheden zou een erkenner de nietigheid van de erkenning kunnen inroepen c.q. de vernietiging kunnen vorderen wegens dwang, dwaling of bedrog.

Nu het petitum daarop niet toegespitst is, door eiser wel feiten en omstandigheden terzake bedrog in het fundamentum petendi heeft aangevoerd, kan de vordering op deze grond evenmin worden toegewezen.

R E C H T D O E N D E:

Verklaren eiser niet ontvankelijk in zijn vordering;

Aldus gewezen en uitgesproken ter Openbare Terechzitting van het Kantongerecht in het Eerste Kanton te Paramaribo van DINSDAG 2 JULI 2002 door de Kantonrechter-Plaatsvervanger in het Eerste Kanton, Mr. I.H.M.H. RASOELBAKS, in tegenwoordigheid van de Fungerend-Griffier, Mr. S.K. SIMBHOEDATPANDAY.

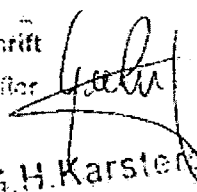
[Handwritten signature]
S. Simbhoedat Panday

[Handwritten signature]
I. H. M. H. Rasoulbaks

FARTIJE. ZIJ. HOCH I. PERSOO. HOCH BIJ GEMACHTIGDE
BIJ DE UITSpraak TER-TERECHTZITTLIG VERSCHEEN.

Voor eensluidend afschrift

De Griffier

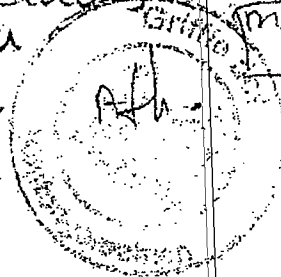

Mr. G.H. Karsten-de Rijk

Ungers... 2017
De Mars Aeb *fol. 5-6 (huw. acte)*
Wamron. Blach *213 bureau*
collega *Mars*
Albina

KANTONRECHTER IN HET EERSTE KANTON

A.R. no. 15-3148
09 november 2015
L.R.

Komt terug
van de kbb
op 21-3-17

**Vonnis in naam van de Republiek Suriname
in de zaak van:**

HARDEVELD, ROMENIA VALERIE,
wonende te Paramaribo,
eiser,
gemachtigde: mr. N. Rapprecht-Liu, advocaat,

*betwisting...
na...
...*

tegen

A. HARDEVELD, JOZEF DEMA;
B. WATSAAM, MARIE ATOEMA,
beiden wonende aan de Hebiweriestraat no. 14 te Wintiwaiproject te Paramaribo,
gedaagden,
niet verschenen.

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Dit blijkt uit de volgende processtukken en/of -handelingen:
- Het inleidend rekest met bijlagen dat op 14 juli 2014 ter griffie der kantongerechten is ingediend;
 - De mondelinge conclusie van eis;
 - Het tegen de behoorlijk opgeroepen doch niet verschenen gedaagden verleende verstek.

1.2. De uitspraak van het vonnis is bepaald op heden.

2. De vordering en de grondslag daarvan

Eiseres vordert het gegrond verklaren van de betwisting van erkenning van Romania Valerie, geboren op 31 december 1983 te Albina in het district Marowijne uit Watsaam, Marie Atoema, welke erkenning is gedaan op 05 juli 2002 in het district Marowijne

door Hardeveld, Jozef Dema en gewettigd door het opvolgend huwelijk tussen de vader-
erkenner en de moeder op 05 juli 2002 folio 3/4 akte 2.

3. De beoordeling

Uit de overgelegde bescheiden blijkt de erkenning en de wettiging van eiseres. De
vordering tot gegrond verklaren van de betwisting van de erkenning komt de
kantonrechter noch onrechtmatig noch ongegrond voor en zal als op de wet gegrond
worden toegewezen.

4. De beslissing

Verklaart gegrond de betwisting van de erkenning van **Romenia Valerie** geboren op
31 december 1983 te Albina in het district Marowijne, folio 5, uit **Watsaam, Marie
Atoema**, welke erkenning is gedaan door **Hardeveld, Jozef Dema** op 05 juli 2002 in
het district Marowijne, waarbij **Romenia Valerie** werd gewettigd door het huwelijk
tussen **Hardeveld, Jozef Dema** en **Watsaam, Marie Atoema** op 05 juli 2002 folio 3/4
akte 2.

Aldus gewezen en in het openbaar uitgesproken ter terechtzitting van maandag
09 november 2015 door de kantonrechter-plaatsvervanger in het Eerste Kanton te
Paramaribo, **mr. A.C. Johanns**, in tegenwoordigheid van de fungerend griffier
mr. L.R. Radhoe.

w.g. L.R. Radhoe

w.g. A.C. Johanns

PARTIJEN ZIJN NOCH IN PERSOON NOCH BIJ
GEMACHTIGDE BIJ DE UITSPRAAK TER
TERECHTZITTING VERSCHENEN.

afschwr. a.j.g. ald gem. w.e.i.s.t.d.e gedn. d.d. 23 APR 2018

k

arno. 165624

KANTONRECHTER IN HET EERSTE KANTON

A.R. no. 165624
12 maart 2018

Vonnis in naam van de Republiek Suriname
in de zaak van:

A. [redacted] R.E., en
B. [redacted] gehuwd [redacted] echtelieden, wonende in het district
Nickerie,
eisers, *Bloedverwanten van de vader-erkenner.*
gemachtigde: mr. J. S. Hussain, advocaat,

tegen

A. *De moeder* [redacted] in prive en in haar hoedanigheid van moeder-
voogdes over de minderjarige Alicia Kimaya, wonende te Paramaribo,
B. [redacted] wonende te Paramaribo,
gedaagden, *De vader-erkenner.*

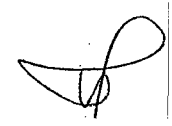
beide procederend in persoon,
hierna te noemen: "de moeder en de vader-erkenner".

1. Het verloop van de procedure

- 1.1. Dit blijkt uit de volgende processtukken en/of -handelingen:
 - het verzoekschrift, met producties, dat op 17 november 2016 is ingediend bij de griffier der kantongerechten;
 - het proces-verbaal van het verhoor van partijen gehouden op 27 februari 2017;
 - het proces-verbaal van het verhoor van de moeder en de minderjarige gehouden op 12 juni 2017;
 - het proces-verbaal van het nader verhoor van de vader-erkenner d.d. 10 juli 2017, aangetekend op de kaft van het procesdossier;
 - het rapport van het Bureau Familierechtelijke zaken d.d. 9 november 2017;
 - de respectieve conclusies tot uitlating over het rapport van Bufaz zijdens elk der partijen.
- 1.2. Hierna is de uitspraak bepaald op heden.

2. De feiten

- 2.1. Uit de moeder is op 23 februari 2005 geboren, de thans nog minderjarige *kind A* [redacted] hierna te noemen *kind A*.
- 2.2. De eisers zijn de ouders van de vader-erkenner. *kind A*
- 2.3. De moeder en de vader-erkenner zijn een relatie met elkaar begonnen toen [redacted] die een voorkind is van de moeder, de leeftijd had van 1 jaar.
- 2.4. Uit de relatie tussen de moeder en de vader-erkenner is in 2007 een zoon geboren, genaamd [redacted] *kind B*.
- 2.5. De vader-erkenner heeft beide kinderen op 20 april 2007 erkend als zijn natuurlijke kinderen.

3. De vordering en de grondslag daarvan

- 3.1. Eisers vorderen dat de betwisting van de erkenning van [redacted] ^{kind A} gedaan door hun zoon gegrond zal worden verklaard.
- 3.2. Eisers hebben ^{kind A} aan hun vordering ten grondslag gelegd dat hun zoon niet de biologische vader is van [redacted] ^{kind A} waardoor de erkenning in strijd met de waarheid is gedaan. Zij voeren voorts aan dat zij recht hebben op het betwisten van de erkenning omdat [redacted] ^{kind A} anders ten onrechte deelgerechtigde zal zijn in de nalatenschap van hun zoon.

4. De beoordeling

- 4.1 De kantonrechter overweegt dat de vader-erkenner op het gevorderde heeft aangevoerd dat hij staat achter de vordering van zijn ouders. Hij stelde dat hij [redacted] ^{kind A} heeft erkend omdat hij toentertijd dacht dat dat het beste was. Echter is zij niet zijn biologisch kind waardoor hij staat achter de vordering die zijn ouders hebben ingediend.
- 4.2 De moeder heeft tijdens het verhoor verklaard dat zij het niet eens is met de vordering omdat [redacted] ^{kind A} al sedert zij 2 jaar oud is de naam van de vader-erkenner draagt en hem als haar vader ziet.
- 4.3 [redacted] ^{kind A} heeft tijdens het verhoor verklaard dat de vader-erkenner haar vader is. Dat zij hem papa noemt en nu al een tijdje geen contact met hem heeft. Zij verklaarde voorts dat zij het niet leuk zou vinden als haar naam zou veranderen.
- 4.4 Het Bufaz heeft in haar rapport geadviseerd het verzoek af te wijzen omdat het verzoek niet in het belang is van de minderjarige.
- 4.5 Eisers hebben op het Bufaz rapport gereageerd en daarbij aangegeven dat zij het niet eens zijn met het Bufaz rapport. Zij voeren aan dat het niet is gebleken dat [redacted] ^{kind A} in haar ontwikkeling zal worden belemmerd indien de ontkenning wordt betwist. Het gaat verder goed met haar en zij heeft geen contact meer met de vader-erkenner.
- 4.6 De vader-erkenner heeft op het rapport gereageerd waarbij hij onder andere stelde dat hij niet heeft gemerkt dat [redacted] ^{kind A} noemenswaardige bezwaren had tegen de betwisting van de erkenning. Hij stelde dat het slechts de moeder is die de erkenning in stand wil houden. Hij bleef erbij dat hij achter het verzoek van zijn ouders staat.
- 4.7 De kantonrechter overweegt dat in de onderhavige zaak, vooral nu de minderjarige 12 jaar oud is, het belang van de minderjarige uiteraard het grootste gewicht legt in de schaal.
- 4.8 Nu uit het rapport van het Bufaz blijkt dat de betwisting niet in het belang van [redacted] ^{kind A} wordt geacht, waarbij door het Bufaz ook is gewezen op het gezinsgevoel dat [redacted] ^{kind A} heeft met haar broertje in relatie tot hun vader-erkenner, is de kantonrechter van oordeel dat er wel kans is dat een dergelijke verandering nadelige gevolgen zou kunnen hebben voor de groei en ontwikkeling van [redacted] ^{kind A}. De kantonrechter verwijst daarbij ook naar het feit dat de vader-erkenner op het Bufaz [redacted] ^{kind A} gerust trachtte te stellen in het gesprek tussen hem en [redacted] ^{kind A} dat, ondanks een eventuele verandering in naam hij haar vader zal blijven en van haar blijft houden.
- 4.9 De kantonrechter is van oordeel dat, ondanks het feit dat de eisers en de vader-erkenner het niet eens zijn met de conclusies en het advies van het Bufaz, dit advies toch zal moeten worden gevolgd, immers dient bij een beschouwing van de verschillende belangen die genoemd zijn in dit proces, het belang van [redacted] ^{kind A} het zwaarst te wegen.
- 4.10 De kantonrechter zal de overige stellingen en weren van partijen niet verder bespreken nu deze niet langer relevant zijn en eisers veroordelen in de proceskosten.

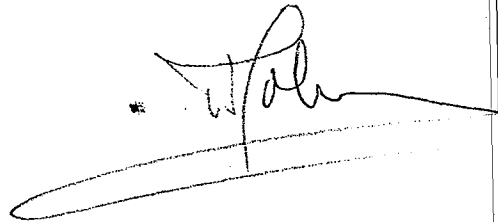
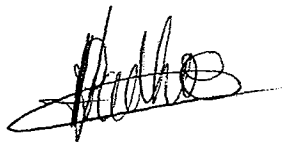
arno. 165624

5. De beslissing

5.1 Wijst af het gevorderde;

5.2 Veroordeelt eisers in de kosten van dit geding aan de zijde van gedaagden gevallen en tot aan deze uitspraak begroot op nihil.

Aldus gewezen en in het openbaar uitgesproken ter terechtzitting van maandag 12 maart 2018 door de kantonrechter-plaatsvervanger in het Eerste Kanton te Paramaribo, mr. A.C. Johans, in tegenwoordigheid van de fungerend griffier mr. L.R. Radhoe.

EISER IS NOCH IN PERSOON NOCH BIJ GEMACHTIGDE BIJ DE UITSPRAAK TE TER TERECHTZITTING VERSCHENEN EN DE GEDAAGDE A IN PERSOON EN B IS NIET VERSCHENEN.

HB zaak ingesteld door de bloedverwanten
van de vader-erkenner.

JURISPRUDENTIE

BETWISTING ERKENNING

HOF VAN JUSTITIE, 9 oktober 1992
(Mrs. R.E.Th. Oosterling, J.R. von Niesse-
wand en E.S. Ombre)

- Vordering tot betwisting van de erken-
ning van twee minderjarige kinderen.

- De man die de kinderen had erkend,
treedt later in het huwelijk met de
moeder der kinderen.

Kantonrechter: - eiseres niet-ontvankelijk
verklaard in haar vordering, omdat artikel
130 B.W. (wettiging door opvolgend huwe-
lijk) en artikel 327 B.W. (verlozen van
brieven van wettiging) ten rechte hebben-
de, dat op voormelde kinderen dezelfde
wetsbepalingen toepasselijk zijn als zij
reeds in het huwelijk waren geboren.

Hof van Justitie: - iedere erkenning kan
worden betwist, omdat de wet geen uitson-
dering maakt voor erkenning, gevolgd door
wettiging.

Voorts Kantonrechter vernietigd en vorder-
ing alsnog toegestaan.

Generale rol No. 13096

Norina Stewardina Stella Augustoon,
appellante, wonende te Paramaribo, ten
deze domicilie hezende te Paramaribo aan
de Heerenstraat 52, ten kantore van Mr.
W.C. Pengel, advocaat,

tegen

A. Leland Mc. Laren, zonder bekende
woon- of verblijfplaats in Suriname,

B. Mavis Anita Geysvliet, wonende in
Nederland aan de Hannieschaffstraat 117,
Code 1443 LC, Amsterdam,
geïntimeerde.

De President spreekt in deze zaak in
naam van de Republiek, het navolgende
vonnis uit:

Het Hof van Justitie van Suriname:

Gezien de stukken van het geding waar-
onder:

1. het in afschrift overgelegde vonnis van
de Kantonrechter in het Eerste Kanton van
29 januari 1991 tussen partijen geweten;
2. het proces-verbaal van de Griffier van
het Eerste Kanton van 28 februari 1991,
waaruit blijkt van het instellen van hoger
beroep;

Gehoord partijen bij zwoede van haar
respectieve advocaten;

TEN AANZIEN VAN DE PARTIJEN:

Overwegende, dat uit de stukken van
het geding in eerste aanleg blijkt, dat Nor-
na Stewardina Stella Augustoon als eisen-
de partij in eerste aanleg zich bij verzoek-
schrift tot de Kantonrechter in het Eerste
Kanton heeft gewend, daarbij stellende:

1. Eiseres weast de navolgende vordering
in te stellen tegen:

A. Mc. Laren, Leland, zonder bekende
woon- of verblijfplaats in Suriname, ge-
daagde;

B. Geysvliet, Mavis Anita, wonende in
Nederland aan de Hannieschaffstraat 117,
Code 1443 LC, Amsterdam, mede in het
geding opgeroepen;

2. Op 22 juli 1983 is te Paramaribo Geysvliet, Mavis Anita, buiten echt bevallen van het minderjarige kind genaamd Rowena Naomi Gloria en op 3 augustus 1986 te Paramaribo buiten echt bevallen van het kind Miguel Andoyo;

3. Gedagde sub A kwam in januari 1987 in contact met Geysvliet, Mavis Anita, met gevolg dat er een relatie ontstond, en op aandringen van eerstgenoemde is zij op 14 augustus 1987 te Paramaribo, Flora, met hem in het huwelijk getreden;

4. Kort voor de voltrekking van voormeld huwelijk heeft Mc. Laren, Leland, met toestemming van de moeder de sub 2 genoemde kinderen erkend als zijn natuurlijke kinderen en bij het opvolgend huwelijk gewettigd;

5. Eiseres wenst als grootmoeder van de minderjarigen tevens bloedverwant tegen deze erkenning op te komen, vermits deze is gedaan in strijd met de wettelijkheid, aangezien Mc. Laren, Leland niet de biologische vader van voornoemde kinderen is;

6. Eiseres is weduwe en vreëdt dat indien zij niet tegen deze erkenning opkomt, gedagde ten onrechte in haar nalatenschap, waarvan de kinderen erfgename zullen worden, zou kunnen profiteren;

7. Kort na het huwelijk heeft hij de samenleving verbroken en is naar het buitenland vertrokken, zonder dat zijn woonplaats enigzins bekend is;

8. Eiseres is daarom genoodzaakt om de betwisting van de erkenning in rechte in te roepen, vermits zij er recht en belang daartoe heeft;

Overwegende, dat de eisende partij op deze gronden heeft gevorderd:

- dat de betwisting van de erkenning gedaan door Mc. Laren, Leland op 14 augustus 1987 van de kinderen Miguel Andoyo en Rowena Naomi Gloria, ten overstaan van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Paramaribo, Flora, geldig zal worden verklaard, kosten rechtens;

Overwegende, dat de gedagde sub B een afschrift van antwoord ten processe heeft overgelegd, waarvan de inhoud hier als ingelast dient te worden beschouwd;

Overwegende, dat de Kantonrechter hierna bij vonnis van 29 januari 1991 op de daarin opgenomen gronden:

- eiseres niet-ontvankelijk heeft verklaard in haar vordering;

- de proceskosten tussen partijen heeft gecompenseerd in die zin, dat elke partij haar eigen kosten zal dragen.

De Kantonrechter overwoog ook:

dat rechtens vaststaat, dat bij de voltrekking van het huwelijk tussen de gedagden op 14 augustus 1987 zijn de kinderen door de gedagde sub A erkend en mittdien bij het huwelijk gewettigd;

dat volgens artikel 330 Burgerlijk Wetboek wettiging, hetzij door het opvolgend huwelijk der ouders, hetzij in geval van artikel 327 Burgerlijk Wetboek, bij brieven van wettiging verkend, heeft ten gevolge dat op de kinderen dezelfde wetsbepalingen toepasselijk zijn alsof zij sedert het huwelijk waren geboren;

dat Wij het niet nodig hebben geacht om een nieuwe rechtsdag voor de gedagde sub A vast te stellen, nu de vordering van de eiseres niet op de wet is gegrond en zelf in strijd is met de wet aangezien betwisting van de erkenning van gewettigde kinderen die op één lijn zijn gesteld met wettige kinderen en dus geen natuurlijke kinderen meer zijn, niet in de wet is voorzien, maar slechts is voorzien in de betwisting van de erkenning van natuurlijke kinderen, getuige het opschrift van artikel 336 Burgerlijk Wetboek "Van natuurlijke kinderen en hun erkenning", terwijl de artikelen 336 en 340 Burgerlijk Wetboek in dat opschrift zijn opgenomen;

Overwegende, dat blijkens hogervermeld proces-verbaal N.S.S. Augustus 1991 in hoger beroep is gekomen van voormeld eindvonnis van 29 januari 1991;

Overwegende, dat bij exploit van deurwaarder M. Mangre van 7 juni 1991 aan geïntimeerden aanzegging van het ingestelde hoger beroep is gedaan, terwijl uit de ten processe aanwezige stukken blijkt, dat de rechtsdag voor de behandeling der zaak in hoger beroep voor het Hof van Justitie aan partijen is geroepd;

Overwegende, dat de advocaten van partijen te dienende dage de zaak bij pleidooi nader hebben toegelicht en verdedigd, hebbende de geïntimeerden ten dage voor antwoord pleidooi bepaald geen conclusie overgelegd, waarna de gemachtigde van appellante vonnis heeft gevraagd, waarvan de uitpraak werd bepaald op liden;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende, dat, nu het tegendeel niet blijkt, het Hof het er voor houdt dat het appel tegen het vonnis d.d. 29 januari 1991 tussen partijen gewezen en uitgesproken, tijdig is ingesteld;

Overwegende, dat appellante tegen het beroepen vonnis, naar uit haar pleidooi d.d. 17 juli 1992 blijkt, twee grieven heeft ontwikkeld, luidende:

1. Ten overichte is de Kantoorrechter er van uitgegaan, dat, ofschoon door hem als verstaand is aangenomen dat bij de voltrekking van het huwelijk tussen geïntimeerden op 14 augustus 1987 de kinderen zijn erkend en mitreden bij het huwelijk gewettigd, die wettiging te vergelijken is met de rechtsprocedures, welke gevolgd wordt door beleven van wettiging ingevolge artikel 330 van het Burgerlijk Wetboek alsmede 327;
2. Ten overichte is de Kantoorrechter ervan uitgegaan, dat de vordering van appellante niet op de Wet is gegrond en zelfs in strijd is met de Wet aangaande de betwisting van de erkenning van wettige (lees: gewettigde) kinderen die op één lijn staan met gewettigde (lees: wettige) kinderen en dat geen natuurlijke kinderen meer zijn niet in de Wet is voorzien, maar slechts in de betwis-

ting van de erkenning van natuurlijke kinderen, getuige het opschrift van artikel 336 van het Burgerlijk Wetboek, luidende:

"Van natuurlijke kinderen en hun erkenning", terwijl de artikelen 336 en 340 van het Burgerlijk Wetboek in dat opschrift zijn opgenomen; handelende artikel 336 over nietigheid van erkenning en niet over de betwisting van staat, terwijl artikel 340 over betwisting van staat handelt en tevens aangeeft wie bevoegd zijn tot betwisting van erkenning en beroepen (lees: inroeping) van staat;

Overwegende, dat vooral zij opgemerkt, dat nu de Wet de niet-nakoming van de in het voorschrift van artikel 82 Burgerlijke Rechtsvordering voorgeschreven procedure of daarin verrichte handelingen niet met nietigheid bedreigt, het Hof aan het door de Kantoorrechter terzake gepleegd verzuimen aanzien van geïntimeerde sub A, voorbij zal gaan;

Overwegende, dat het Hof wijders opmerkt dat het belang van appellante bij de onderhavige vordering hierin gelegen acht dat appellante zich tegen het voeren van de familienaam van geïntimeerde sub A door de hierna te noemen minderjarigen, verzet;

Overwegende, dat het Hof de twee tegen het beroepen vonnis ontwikkelde grieven thans besprekend, opmerkt, dat tussen partijen op grond van de in prima overgelegde akten in fotokopie van het Centraal Bureau voor Burgerzaken vaststaat, dat uit Geysvliet, Mavis Anita op respectievelijk 22 juli 1983 en 3 augustus 1986 telkens te Paramaribo zijn geboren de (nog) in leven zijnde minderjarige kinderen: 1. Rowena Naomi Gloria - en 2. Miguel Andoya; dat geïntimeerden op 14 augustus 1987 te Paramaribo-Flora met elkaar in het huwelijk zijn getreden; dat bij de voltrekking van dit huwelijk genoemde minderjarigen zijn gewettigd na door geïntimeerde sub A te zijn erkend;

Overwegende, dat appellante in het onderhavige proces vordert, dat zal worden geldig verklaard dat de betwisting van de erkenning gedaan door Mr. Laren, Leland op 14 augustus 1987 van de kinderen Miguel Andoyo en Rowena Naomi Gloria, ten overstaan van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Paramaribo, Flora, geldig zal worden verklaard op grond van feiten, gesteld in het Se en Ge "niveau" van het verzoekschrift; wordende die feiten als in dit vonnis letterlijk behandeld en geïnserceerd aangemerkt;

Overwegende, dat het Hof van oordeel is dat iedere erkenning kan worden betwist, makende de wet geen uitzondering voor erkenning, gevolgd door wettiging;

Overwegende, dat zulk een uitzondering ook niet in de rede ligt, daar het belang waarvan artikel 340 van het Burgerlijk Wetboek gewag maakt, ook bij zodanige erkenning aanwezig kan zijn;

Dat een wettiging door opvolgend huwelijk op een voorafgaande erkenning staat;

Dat aan die wettiging en haar gevolgen elke grondslag ontzegt, wanneer de erkenning ten gevolge van betwisting van haar kracht wordt beroofd;

Overwegende, dat het Hof de besproken grieven op grond van het even overwegende gegrond acht;

Overwegende, dat nu geïntimeerde sub B de van appellante haar vordering ten grondslag gelegde feiten in prima heeft erkend en geïntimeerde sub A geacht moet worden alzoen die feiten onweersproken te hebben gelaten, staat de grondslag van appellante haar vordering vast en moet zij, onder vernietiging van het beroepen vonnis, alsnog leiden tot toewijzing van die vordering;

RECHTDOENDE IN HOGER BEROEP:

Vernietigt het door de Kantonsrechter in het Eerste Kanton op 29 januari 1991 gewezen vonnis, waarvan beroep;

EN OPNIEUW RECHTDOENDE:

Verklaart geldig de betwisting van de erkenning gedaan door Mr. Laren, Leland, bij akten van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand Paramaribo-Flora op 14 augustus 1987, van de minderjarigen te weten: 1. ROWENA NAOMI GLORIA respectievelijk 22 juli 1983 en 3 augustus 1986 uit GEYSVLIET, MAVIS ANITA;

Compenseert de proceskosten tussen partijen zowel in eerste aanleg als in hoger beroep gevallen in diër voege, dat iedere partij haar eigen kosten draagt;

bepaalt het Hof het salaris van de advocaat van appellante op f150,-.

ALIMENTATIEVORDERING

HOF VAN JUSTITIE, 20 november 1992
(Mrs. R.E.T. Oosterling, J.R. von Niese-wand en E.S. Ombre)

- Partijen zijn getrouwd van tafel en bed.

- In een kortgedingprocedure vraagt de vrouw dat de man zal worden veroordeeld haar een voorschot te betalen, ter voorziening in haar levensonderhoud, in afwachting van de scheiding en deling van de huwelijksverdragsgemeenschap waarin partijen zijn gehuwd.

De Kantonsrechter: - weigert de gevraagde voorziening, omdat hij, naar hij overweegt, niet kan nagaan of de activa de passiva zullen overschrijden en in welke mate.

Hof van Justitie: - de onderhavige vordering is in feite een alimentatievordering